Taxa poştală plătită in numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. T. No 120228/932

No. 7 JEAN DE LA HIRE 5 Lei

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

Rebelii din ţara apaşilor

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI

Jean de la Hire

CEI TREI CERCETASI

Rebeli din ţara apaşilor

Nr. 7

V.1.0

REVISTA DE AVENTURI EXTRAORDINARE

An apariţie:
1934

CAPITOLUL I
O ciudată societate de bandiţi

Pe frontiera dintre Mexic şi Statele Unite, între Rio Grande del Norte, care formează graniţa propriu zisă şi linia de cale ferată americană, care merge de la gurile fluviului Mississippi până la coastele Pacificului se înalţă munţii „Apaşilor”.

Termină, la sud, Sierra Guadalupa şi formează un cerc de munţi sălbatici, pustii, frecventaţi numai de bandiţi cu două şi cu patru picioare.

Bandiţii cu patru picioare sunt enormi şi feroci *grizli,* înrudiţi de aproape cu cei care se întâlnesc în Munţii Stâncoşi din Statele Unite. Şi bandiţii cu două picioare sunt: aventurierii, ocnaşii evadaţi, revoluţionarii învinşi, asasinii al căror cap e pus la preţ, toţi veniţi din Statele Unite, din Mexico, din Columbia, din Venezuela, sau chiar şi mai de departe.

Aici, în refugii la care nu se poate ajunge, trăiesc din vânat şi din pescuit şi din furturi cu mana armată săvârşite de-a lungul liniei ferate mexicane, care merge de la el Paso, pe frontieră, la capitala Mexic.

Nu e rar cazul ca un tren să fie oprit de aceşti stimabili bandiţi şi călătorii, când se supun, sunt doar jefuiţi, pe când dacă se apără, sau rezistă sunt ucişi.

Din când în când Statele Unite trimit trupe şi poliţişti prin acei munţi, dar şi unii şi alţii se înapoiază fără să fi făcut ceva şi declară, în mod solemn, că nu mai e nici un bandit prin munţii Apaşilor.

Şi e adevărat, pentru momentul aceia; căci, vestiţi de indienii, care rezistând oricărei civilizaţii, veghează prin acei munţi, majoritatea briganzilor a fugit cu trenul, ducându-se pentru un anumit timp în serviciul partidelor revoluţionare, care sunt veşnic sub arme în republicile sud-americane.

Când revoluţia e provizoriu terminată, supravieţuitorii, care n-au fost recompensaţi prin slujbe bine plătite de partidul învingător, se reîntorc în munţi, blestemă ingratitudinea oamenilor şi îşi reiau meseria lor de bandiţi, îndurând ironiile acelora care, mai cuminţi de cât ei au stat ascunşi în munţii Apaşilor.

Centrul principal al acestor scoşi, din lege e un sat, un vechi sat fortificat al acelor antici Mochi, puternici indieni ale căror urme se găsesc încă în Arizona.

Acest sat, sau mai bine zis această fortăreaţă, se înalţă pe un platou stâncos, la egală distanţă, la nord de Rio Grande, de staţiunile mexicane de graniţa numită prezidiul de nord şi prezidiul San Vicente.

De departe şi chiar de aproape, acel loc întărit, numit „Ţara Apaşilor” părea doar o aglomerare de stânci. Vechile ziduri, pe jumătate dărâmate, se confundau cu stâncile munţilor, aşa încât se părea că nici odată mâna omenească nu lucrase acolo.

Această credinţă era admisă în mod oficial de autorităţile Statului american din Texas, pe teritoriul căruia se ridică munţii Apaşilor. Astfel că poliţia nu-şi împinsese niciodată atât de departe excursiile sale periodice şi banditţii refugiaţi acolo sus n-aveau altceva de făcut de cât să stea ascunşi un timp oarecare ca să nu fie descoperiţi.

În acele ziduri în aparenţă naturale, ei erau în perfectă siguranţă.

Ba chiar se bucurau de oarecari avantagii, garantate de o lege cu douăzeci de articole, numită legea rebelilor; căci acei bandiţi sub pretextul de a se fi amestecat mai mult sau mai puţin în continuele revoluţii ale republicilor sud-americane, se considerau proscrişi demni de tot respectul şi pe nedrept persecutaţi.

Aveau deci legea rebelilor şi primul articol ajunge spre a da o idee de severitatea ei.

„Oricare rebel dovedit imoral de acte de violenţă nejustificată în contra persoanei unui alt rebel sau, că a atentat la proprietatea acestuia, va fi imediat spânzurat”.

Astfel, că, deşi asasini şi bandiţi pentru cei din afară, între ei erau scrupuloşi de cinstiţi, dacă se omorau vreodată, o făceau numai în luptă dreaptă, sau într-o încăierare neprevăzută, dar niciodată cu scop de a fura.

Aveau un şef suprem şi un tribunal compus din trei judecători. Autoritatea acestui şef era absolută în ce privea administraţia şi armata. Din punct de vedere judiciar, ea era supusa hotărâri acestora.

Şi modul în care se numeau atât şeful cât şi judecătorii ilustrează minunat obiceiurile acelor oameni.

În toţi anii, la Crăciun, rebelii se adunau în piaţă *Apaşilor* cu soţiile şi copiii lor, căci mulţi erau căsătoriţi.

Acea piaţă largă, ce se întindea la sudul satului, domina o prăpastie de cinci sute de metri.

De partea opusă, la o distanţă de trei sute de metri, era o altă platformă stâncoasă la care nu se putea ajunge, plecând din sat de cât după un drum de trei ore, urcând şi coborând pe poteci vertiginoase.

Şi avea atunci loc un concurs de tir. În piaţa satului se aşezau mai multe ţinte. În primul loc şapte mari cartoane albe cu cercuri concentrice şi un punct negru în centru. Apoi mai mulţi porumbei legaţi de o prăjină cu sforicele solide. Şi apoi, câţiva pari în care erau bătute uşor mai multe cuie.

Toţi rebelii, fără deosebire de vârstă sau de sex puteau lua parte la concursuri.

Printre cele mai grele probe era: tragerea celor şapte gloanţe ale unui browning, unul după altul şi fără a se opri în punctul central al celor şapte ţinte; alegerea unui porumbel şi decapitarea lui cu un foc de carabină; împlântarea celui mai mare număr de cuie în cel mai scurt timp, găurirea cu un singur glonţ de revolver sau de carabină, a doi cartofi azvârliţi în aer de aceeaşi mână.

Şi douăzeci de alte probe, dintre care fiecare avea un număr fix de puncte.

La sfârşitul concursului, rebelul care întrunea cel mai mare număr de puncte era ales cap al Apaşilor, al doilea, al treilea şi al patrulea, erau judecătorii; al cincilea, al şaselea şi al şaptelea, locotenenţii şefului… Şi aceştia îşi exercitau funcţiunile timp de un an. La sfârşitul anului, dacă luau parte la concurs, aveau aceleaşi drepturi ca şi ceilalţi, dar nimic mai mult.

Iată principalele caracteristice ale acelei societăţi de briganzi – bărbaţi şi femei, căci şi femeile erau teribile amazoane – care-şi spuneau ei singuri, rebelii din ţara Apaşilor şi trăiau în case de piatră, subterane săpate sau construite de vechii indieni Mochi – dar pe care aceştia nu le-ar fi recunoscut căci în locul paturilor şi al scaunelor grosolan cioplite de indieni, ele posedau în majoritate mobile moderne, mulţumită rechiziţiilor făcute din când în când de bandiţi din mobilele, rufăria şi argintăria *haciendelor* şi *ranchurilor* din câmpie.

CAPITOLUL II
Trimisul Incaşilor

La 15 Iulie, pe la zece de dimineaţă, doi oameni şedeau pe parapetul ce înconjura satul apaşilor.

Ei priveau în spre munţi, fumând fiecare câte una din acele ţigări mexicane de mare lux, din care făceau provizii prin forţă şi prin şiretenie – dar fără a dezlega baierile pungii – de prin debitele de tutun din oraşele civilizate.

Tăceau. Ei purtau tunici din catifea albastră, de croială militărească, prevăzute cu nenumărate buzunare şi prinsa într-un brâu de piele cu două rânduri de cartuşe. Aveau pantaloni de piele şi cizme negre înalte până la genuchi. Gulerele tunicilor desfăcute lăsau să li se vadă gâtul gol, roşcat şi bronzat. Purtau largi pălării de pâslă neagră cu un şnur de argint şi drept armă, un pumnal şi un browning în teaca lui de piele deschisă şi prinsă la brâu.

Unul din aceşti oameni era înalt în spete, cu înfăţişarea voinică, cu barba, mustăţile şi părul roşu, el se numea Pablo Zapil şi era şeful apaşilor. Celălalt, mic, slab, nervos, cu părrul negru des şi creţ, era primul său locotenent şi se numea, Eusebiu Papp.

Fumau flecărind pe când, în jurul lor, satul îşi continua, viaţa de toate zilele.

Bărbaţi şi femei îşi vedeau de treburile lor casnice, apărând uneori în pragul caselor joase, fără ferestre, cu uşa pătrată şi zidurile destul de groase.

Femeile, îmbrăcate absolut la fel cu bărbaţii se deosebeau prin trăsăturile feţei, mai fine, cu tot aerul aspru şi adeseori de o frumuseţe sălbatecă cât mai ales prin faptul că purtau părul lung împletit în două coade pe când bărbaţii îl aveau tăiat scurt.

Ici şi colo se jucau câţiva băieţi zdrenţăroşi, aproape goi, căci copiii rebelilor până la cincisprezece ani nu contau şi; deci nu li se dădeau haine. Până la vârsta aceea erau hrăniţi, ; bătuţi, puşi să muncească sau lăsaţi să trândăvească după împrejurări, dar îmbrăcaţi, niciodată. Trebuia să-şi găsească singuri cu ce să se acopere, dacă le era frig, luând de unde găseau haine vechi aruncate sau mantale zdrenţuite.

Soarele arzător se înălţa pe un cer de un albastru închis. Deodată, se auzi un fluierat prelung, foarte puternic şi bizar modulat. Părea că vine din extremitatea cealaltă a satului. Toţi intrară repede în case, închizând deschizăturile cu blocuri de piatră ce se învârteau pe o axă de lemn şi se adaptau atât de bine încât ar fi fost imposibil de deosebit de restul zidului.

Seful şi locotenentul său azvârliră ţigările în prăpastie, se sculară grăbiţi şi se duseră de se postară într-un colţ al pieţei, îndărătul unui zid dărâmat.

La picioarele lor, Eusebiu Papp dete la o parte o lespede care închidea o gaură, care rămânând descoperită dete la iveală o scară, ce se afunda în subterană. Şi amândoi îşi lipiră obrazul de zid, printre crăpăturile căruia puteau vedea fără a fi văzuţi.

— Eusebiu – zise Pablo cu jumătate glas, nu aşteptam pe nimeni azi, nu-i aşa?

— Poate e vreun păstor rătăcit.

— Sau vreo victimă de a oraşelor civilizate, care vine să ceară să fie înrolată printre rebeli.

— Sau vreun indian apaş care vrea să ne vestească de venirea poliţiei.

— Nu, poliţia nu vine decât peste trei sau patru luni. E mai curând vreun alb…

— De ar fi cel puţin vreun călător, sau vreun vânător… însfârşit, unul care să-şi plătească răscumpărarea.

— Ei! Vânătorii şi călătorii sunt articole rare! Nu vin prin munţii apaşilor.

— N-are a face! Se poate întâmpla câteodată.

Şi ca să-şi mai treacă timpul cei doi bandiţi făceau tot felul de presupuneri sugerate de fluieratul sentinelei, care semnala ivirea unui necunoscut – a unuia singur, pe poteca ce şerpuia din fundul văii până la satul căţărat pe munte.

Putea să treacă o jumătate de oră de la acel semnal până la sosirea necunoscutului în piaţă; sentinela dă alarma, când individul anunţat se găsea la o răspântie de unde pleca poteca ce ducea la refugiul rebelilor şi care era la o distanţă de o oră şi mai bine

Dar, spre a evita orice surpriză şi spre a avea timpul de a închide bine uşile şi de a deschide capacele subteranelor; spre a se putea înarma, cum cerea regulamentul şi spre a se aduna în imensa grotă, ce se deschidea în spre drumul principal, permiţându-le să taie retragerea celor care veneau pe el; spre a putea face toate astea, rebelii trebuiau să se supuie imediat acelui semnal de alarmă. Numai şeful rămânea pe piaţă, îndărătul zidului găurit prin care putea vedea de noii sosiţi, îi putea număra, socoti după înfăţişare, cărei clase sociale aparţineau, ce valorau sau ce primejdie reprezentau şi lua măsurile cerute de împrejurări. Dar înainte ca jumătatea de oră să fi trecut, cel doi briganzi îşi întrerupseră seria presupunerilor, căci un om apărea în punctul în care poteca se transforma în drum, trecând printre vreo treizeci de case nelocuite şi ruinate, căci locuinţele rebelilor se găseau în jurul pieţii sau îndărătul acelor ruine haotice.

Omul trecu repede pe lângă ruine ţinând în mână frâul lung al unui

cal, care-l urma la o distanţă de şase sau şapte paşi.

În mijlocul pieţii se opri brusc: şi calul făcu la fel.

Era un om de statură înaltă, cu un sombrero ieşit de soare şi ale cărui margini îi umbreau chipul. Mantaua cu ciucuri pe care o purta pe umeri cu toată căldura, nu lăsa să se vadă decât partea de jos a cizmelor cu pinteni ruginiţi.

— Cine dracu să fie? şopti Pablo lui Eusebiu.

— Pe cinstea mea, asta mă întreb şi eu.

Dar în clipa aceea necunoscutul azvârli mantaua împreună cu hăţurile pe spatele calului şi zise cu voce răguşită:

— Adorat fie soarele.

— Un Inca! exclamă Pablo Zapil cu bucurie şi mirare. Eusebiu du-te repede şi spune că noul venit e un frate, un trimis al Incaşilor, al acelui nobil Zucco, pe care ieri chiar îl învinuiam de a ne fi uitat. Du-te şi spune-le să se adune toţi, spre a-i da onorurile.

— *Bueno!*

Şi Eusebiu dispăru în sala subterană, pe când şeful ieşind din ascunzătoare înaintă respectuos spre omul nemişcat şi se apropiă de el cu mâna întinsă, zicându-i:

— Fii bine venit în ţara apaşilor, sol al Incaşilor!

Apoi, ridicându-şi cu o mână marginile pălăriei spre a-şi arăta tot chipul roşcat, uriaşul continuă:

— Sunt Pablo Zapil, şeful rebelilor. Şi tu, Inca, cum te numeşti?

Celălalt cu un gest brusc şi mândru ridică şi el marginile pălăriei şi descoperi o faţă măslinie cu ovalul fin, ochii mari şi negri, nasul încovoiat şi buzele arcuite şi răspunse:

— Sun Rai, fratele tuturor incaşilor, trimis la tine de regele nostru pe care tu îl cunoşti sub numele mexican de Zucco.

— Încăodată fii binevenit! Vrei să mergi în sala noastră de consiliu, sau să vorbeşti aici, în piaţă, rebelilor adunaţi?

— Sunt grăbit. Trebuie să plec imediat. Îţi voi vorbi numai ţie, aici în piaţă şi nu mă voi aşeza nici chiar pe o piatră.

— Bine!

În momentul acela toate uşile caselor se deschiseră aproape deodată dar nu se văzu nici un rebel. Părea că pietrele descoperiseră gurile unor morminte întunecoase.

— Vorbeşte, Rai! ordonă şeful.

— N-am decât puţine vorbe să-ţi spun. Regele nostru îţi trimite acest mesagiu şi te roagă să-i răspunzi.

Rai, vorbind îşi desfăcu tunica şi dintr-un buzunar de la piept scoase un plic mare pe care-l întinse lui Pablo Zapil.

Acesta rupse plicul şi scoase o hârtie pe care o desfăcu şi citi: Şi pe când citea, chipul său aspru se lumina şi ochii săi negri scânteiau.

Când sfârşi strigă cu un accent triumfător.

— Însfârşit! Însfârşit! Ziua cea mare a sosit.

Apoi, imperios.

— Nu vei pleca de cât peste zece minute, Inca! O pretind. Ştii că am dreptul să poruncesc. Lasă-ţi aici calul. Un copil îl va păzi.

Şi fluieră prelung. Imediat apăru o ceată de copii zdrenţăroşi, ieşind de prin diferite case.

— Băieţi, aveţi grijă de cal! Urmează-mă, Rai!

Incaşul se supuse.

Intrară în casa cea mai apropiată şi Pablo Zapil zise repede celor patru sau cinci rebeli, care erau înăuntru:

— În sala marelui consiliu, toţi! Spuneţi-le la toţi!

Rebelii ieşiră în fugă.

În fundul camerei se deschidea în podea o trapă. Pablo coborî scara subterană urmat de Rai. O luară repede pe un lung coridor, care se încrucişă cu altele şi pe care-l luminau în mod sinistru câteva lumânări puse în nişte inele înfipte în ziduri.

În drum, ajunseră din urmă, sau se întâlniră cu câţiva rebeli care se dau respectuoşi la o parte, lăsându-i să treacă înainte.

Ajunseră într-o imensă sală boltită de formă ovală şi slab luminată de vreo cincizeci de lumânări fixate în jur la înălţimea unui om.

Când ajunseră la extremitatea sălii, unde se găsea o estradă pe care Pablo se urcă urmat de Rai. O mulţime de rebeli înaintară venind din cinci galerii diferite.

Şi în curând sala fu plină de o mulţime tăcută; iar galeriile acelea largi erau bizar luminate de flacăra slabă a lumânărilor.

În mijlocul sălii era aproape întuneric; dar capetele, pălăriile şi spinările erau iluminate în spre perete. Aspectul era fantastic.

Trei oameni care aveau la pălărie o cataramă roşie şi altul o cataramă de argint se urcară pe estradă, aşezându-se îndărătul lui Pablo şi al lui Rai; erau cei trei judecători şi cei trei locotenenţi.

Timp de câteva minute şeful nu scoase nici o vorbă. Privea cu atenţie intrările celor cinci galerii luminate fiecare de câte două lumânări. Şi când văzu că nu mai venea nimeni, zise scurt:

— Spuneţi numerele!

Atunci la intrarea celor cinci galerii, cinci voci rostiră.

— Optsprezece!

— Şaisprezece!

— Treizeci şi trei!

— Douăzeci!

Şi un judecător completa imediat:

— Total: o sută patruzeci şi nouă.

— Şi eu o sută cincizeci! adăugă Pablo Zapil. Suntem completţi. O sută cinci zeci e numărul rebelilor de orice sex şi orice vârstă, capabili de a purta armele şi de a lupta, aceia care se numeau: războinicii.

Restul locuitorilor, femei slabe, bătrâni şi copii nu contau şi nu erau admişi niciodată în sala Marelui Consiliu.

După o scurtă tăcere, Pablo Zapil reluă cu voce tare, autoritar şi scurt:

— Fraţilor, regele Incaşilor ne-a trimis un sol, pe Incaşul Rai pe care trebuie să-l onoraţi.

— Hugh! exclamă adunarea într-un glas.

Incaşul sta impasibil, ca şi când acel spectacol, la care asista pentru prima oară i-ar fi fost familiar.

Şi Pablo Zapil continuă:

— Acest sol cere un răspuns. După legea rebelilor aşi fi putut să i-l dau fără să vă consult. Dar ştirea pe care mi-o aduce Rai, e atât de gravă, încât vreau să v-o comunic şi să supun răspunsul meu aprobării voastre, fraţi din ţara Apaşilor.

Un murmur de aprobare primi aceste îndemânatice cuvinte.

Şi Incaşul surâse imperceptibil: înţelegea că Zapil deşi şef autoritar şi absolut ştia să-şi păstreze popularitatea.

— Iată scrisoarea, de la Incaşul, pe care-l vom numi deocamdată Zucco, zise capul. Şi desfăcu hârtia pe care o ţinea în mână.

Locotenentul Eusebiu Papp luă o lumânare din cele înfipte în inelele de pe zii şi o apropiă de şef. Acesta citi cu voce gravă:

Zucco lui Pablo Zapil

Frate,

Retraşi, asemenea neînvinşilor grizli *în munţii sălbateci ai apaşilor, tu şi ai tăi nu cunoaşteţi desigur evenimentele petrecute în lumea tiranilor şi a mânuitorilor de aur.*

Iată-le, în ordinea în care s-au petrecut:

Blestematul milionar Carnegie a înfiinţat un premiu de cinci milioane de franci şi mai bine spre a recompensa pe acei oameni, care vor trece primii, în zbor, Oceanul Atlantic din Europa la New York.

Acum vreo lună, trei băieţandri italieni, dintre aceia care se numesc cercetaşi, au plecat din Roma cu aeroplanul spre a câştiga premiul Carnegie.

Reaua funcţionare a busolei lor, vântul, ceaţa şi furtuna i-au făcut să devieze din calea lor şi au aterizat în plină Africa, unde au trecut prin mari primejdii.

Dar, plecaţi a doua oară de la Lisabona, trecură din nou Atlanticul şi fură primiţi în mod triumfal la New York.

Prin mijloace pe care ţi le voi descrie mai târziu, doi dintre fraţii mei şi cu mine am pus stăpânire pe trei milioane opt sute optzeci şi şase de mii şi două sute de franci.

Un murmur de uimire, de admiraţie şi de bucurie întrerupse lectura

şi freamătul vocilor făcu să tremure lumina lumânărilor, ale căror flăcări jucau fantastic pe umerii rebelilor.

Dar Pablo Zapil, cu un gest le impuse tăcere şi continuă să citească:

Noi suntem pe drum spre templul secret al vechilor Incaşi, unde acest aur va fi depus, întregind astfel tezaurul Independenţei.

Voi proclama războiul sfânt în tot Peru-ul îndată ce toţi fraţii mei de pe tot întinsul teritoriului nostru vor fi gata şi aceasta va fi în curând.

Deci, frate, adună-ţi oamenii, amazoanele şi tinerii războinici părăseşte munţi apaşilor şi vino cu ei la întâlnirea de la Locul Sfânt, ca să triumfaţi, sau să muriţi cu noi, după cum aţi jurat în faţa mea acum şase luni, tu, locotenenţii şi judecătorii tăi.

Rebelii din ţara apoşilor să-şi ţie jurământul şi regele Incaşilor, când se va urca pe tronul strămoşilor săi, va ştii să-şi ţie toate promisiunile.

În numele Soarelui, salut.

„ZUCCO”

— Hugh! Hugh! Hugh! strigară într-un singur glas toţi rebelii, pe când toate pălăriile se agitau în aer, făcând să se stingă câteva lumânări ceea ce dete un aspect şi mai fantastic acelei stranii adunări.

— Ce trebuie să răspund? întrebă şeful.

Şi toate glasurile izbucniră cu furie:

— Vom merge! Toţi! Da! Toţi! Vom merge! Trăiască Incaşii! Trăiască Zucco!

Tumultul dură câteva secunde.

Pablo îl lăsă să se potolească.

Se aşezase pe un bloc de piatră pătrat care era în mijlocul estradei.

Unul dintre judecători scosese dintr-o firidă scobită în stâncă o cutie lungă şi turtită.

Pablo o puse pe genuchi şi o deschise. Era un fel de birou portativ, prevăzut cu hârtii, plicuri, tocuri şi mai multe sticluţe cu cerneala, şeful destupă o sticluţă şi scrise repede câteva rânduri pe o foaie de hârtie. Apoi semnă cu o vădită bucurie. Şi ţinând în mână hârtia şi plicul, lăsă pe judecător să-i ia cutia de pe genuchi.

Se sculă, zgomotul încetă şi se făcu iarăşi tăcere adâncă,

— Fraţilor, strigă el cu glas puternic.

Iată răspunsul rebelilor:

Şi citi

Pablo Zapil lui Zucco

Frate şi rege!

Scrisoarea ta a fost citită în Marele Consiliu..

Peste două zile, rebelii din ţara apaşilor, în număr de o sută cincizeci vor porni spre a se uni cu voi şi vor fi fericiţi să moară sau să învingă cu tine.

Ei îşi ţin jurământul; au încredere în promisiunile tale?

În numele libertăţii, salut!

„Pablo Zapil”.

— Hugh! Hugh! Hugh! repetă într-un glas adunarea. Şi pălăriile se agitară din nou. Dar, şeful ridică braţul deasupra capului. Şi deodată cei o sută patruzeci şi nouă de rebeli dispărură în cele cinci galerii.

În mai puţin de trei minute imensa sală fu golită; Pablo Zapil şi Rai rămaseră singuri.

— Inca, eşti mulţumit?

— Sunt! răspunse Incaşul tot impasibil. Şi regele va fi.

— Iată scrisoarea. Pleci?...

— Imediat!

Şi Incaşul strecură plicul în buzunarul dinăuntru al tunicii pe care o încheie la loc cu îngrijire.

— Bine! Nu te temi de nici o primejdie? Nu vrei să te însoţească vreun om de al meu până la cea mai apropiată staţie de cale ferată.

Rai nu răspunse îndată.

I se păru lui Pablo Zapil că mesagerul ezită. Dar, cunoştea orgoliul rasei Inca. Ghicea că Rai se temea într-adevăr de un pericol. Şi zise, insistând:

— Munţii ăştia nu sunt siguri, Inca!

Şi în gura principalului bandit ai acelor munţi, acele cuvinte aveau o savoare cu adevărat comică; părea o glumă. Vorbind astfel, Pablo Zapil făcea aluzie la indienii apaşi şi mai ales la unii bandiţi izolaţi care preferau singurătatea liberă cu riscurile sale în locul disciplinei şi siguranţei satului apaşilor.

Dar, Incaşul, ridică din umeri. Încruntă sprâncenele şi zise hotărât:

— Nu, Pablo Zapil, nu mă tem de nici un pericol. Plec singur!

— Bine. Nu vrei să mănânci ceva?

— Mulţumesc, dar am mâncat şi am băut la răsăritul soarelui. Şi am la mine tot ce-mi trebuie. La revedere Pablo Zapil.

— La revedere în curând, Rai!

— La Lacul Sacru!

— Da, la lacul Inca!

După cinci minute, solul lui Zucco se urca pe cal şi ieşi la pas din satul apaşilor. Mii de aclamări îi salutară, dar nimeni nu-l însoţi dincolo de punctul în care drumul neted se schimba brusc într-o potecă

strâmtă ce mergea în zig-zag până la poalele muntelui.

CAPITOLUL III
Cercetaşii la pândă

Dar, chiar în clipa în care Rai ieşea din satul apaşilor, un om întins jos pe marginea drumului şi potrivind lentilele unui binoclu pe care îl ţinea în mână zicea în italieneşte cu un accent american:

— Iată-l. Coborâşul e prea repede ca să poată merge în trap. Va face deci tot atâta timp cât şi la urcuş. Avem de aşteptat cel puţin trei sferturi de oră.

Omul acela, care părea foarte tânăr, purta un costum de vânătoare, o şapcă de automobilist pe cozorocul căreia stau nişte ochelari galbeni şi cizme de piele galbenă care-i ajungeau până la jumătatea piciorului.

— E el, eşti sigur, John Rock? întrebă o voce cu accent roman.

John Rock se întoarse puţin şi spuse:

— Absolut sigur.

— Atunci, putem ajunge până la păduricea în care Marius şi Jean Bart ne aşteaptă cu automobilul.

— Haidem!

John Rock se lăsă să alunece în şanţul din marginea drumului şi urmă pe un băiat îmbrăcat în uniformă de cercetaş italian. Acesta fugea deja prin fundul şanţului, cu corpul îndoit ca să nu-i treacă umerii de marginea drumului.

După cinci minute ajunseră amândoi la o pădurice care mărginea drumul. Trecură repede printre arbori şi de partea cealaltă se opriră în faţa unui automobil, care staţiona acolo.

Era un automobil de cel puţin 100 cai putere, cu patru locuri comode. Pe cele două scaune dinapoi şedeau doi băieţi în uniforme de cercetaşi italieni. Erau Marius Colombo şi Jean-Maria Callega, zis Jean Bart. Iar acei care soseau erau, John Rock şi Raimondo Balsan. Cei trei cercetaşi care trecuseră, în zbor, Atlanticul şi cărora incaşul Zucco le furase milioanele de dolari de la premiul lui Carnegie.

Cât pentru John Rock, era un detectiv american, în vârstă de treizeci de ani, pus la dispoziţia lor de Smithson, şeful poliţiei din New-York.

— Ei bine, mii de pipe, zise Marius, se întoarce, sau nu, individul?

— Da! răspunse Raimondo.

— Atunci de data asta, îl prindem? întrebă Jean Bart.

— Da, afirmă John Rock. Puteţi lăsa aici automobilul. Nimeni nu va veni să-l ia.

— Haidem!

Şi fără a mai sta să deschidă portiera, Marius sări peste ea cu agilitatea unui clovn.

Jean Bart, mai calm, deschise, coborî încet, închise uşa la loc şi urmă pe ceilalţi, care şi intraseră în pădurice. Ajunseră în marginea şanţului.

— Unde ne aşezăm? întrebă Raimondo Balsan, cel mai mare dintre cercetaşi şi şeful expediţiei.

John Rock privi în dreapta, în stânga, apoi iar în dreapta şi arătând în partea aceea un tufiş ale cărui rădăcini erau prinse de peretele şanţului, zise:

— Colo, îndărătul acelui tufiş! Vom vedea fără să fim văzuţi şi nu vom avea de făcut de cât un pas ca să ieşim la drum şi să aruncăm laţul..

Vorbind mergeau şi când ajunseră la tufiş se aşeză turceşte îndărătul lui. Cei trei băieţi îl imitară. Formară un pătrat.

— Cât timp o să ne mai uităm unul în ochii altuia? întrebă Marius ca întotdeauna nerăbdător.

— O jumătate de oră, răspunse John Rock.

— Bine! zise Jean Bart. Atunci, Raimondo are timpul să pe explice.

— Să explic ceva? întrebă Raimondo.

— Da! zise Marius, să ne explici cum se face că ne găsim aici şi nu în alt loc, cinci zile după ce am plecat din Washington.

— Da, Raimondo, confirmă, John Rock zâmbind prieteneşte. Ne datorezi această explicaţie, căci de cinci zile ne supunem orbeşte fără să înţelegem ceva. Va fi răsplata noastră dacă eşti mulţumit de noi.

Aceste cuvinte adresate de un bărbat de treizeci de ani unui băiat care avea pe jumătate, erau comice şi făcură pe cei trei cercetaşi să râdă.

— Într-adevăr, soldaţi, sunt mulţumit de voi…

— Cum spunea Garibaldi celor o mie ai marei expediţii.

Dar. Raimondo deveni deodată grav şi spuse:

— Iată. Să recapitulăm. După descoperirea furtului şi identificarea hoţilor, domnul Smithson, şeful poliţiei new-yorkeze s-a pus pe urmele unuia numit Tokman iar noi am luat-o pe urmele celorlalţi, cunoscuţi sub numele de Zucco, Wallis şi Wup. Bun! Urma ne-a condus de la New York la Washington. Acolo am descoperit că Zucco, Wallis şi Wup se îmbarcaseră pe un vapor, proprietatea lor, numit *Inca.*

— Exact! întrerupse Marius. Şi pe când noi ne zbăteam nedumeriţi în faţa apei, tu ne-ai spus că trebuie să plecăm în Peru, la Callao, portul său principal. De ce în Peru? Iată întrebarea.

— Ei bine, continuă Raimondo e foarte simplu. Ascultaţi: Zucco, Wallis, Wup şi Tokman, noi i-am văzut mai multe ore, mulţumită faptului că erau membri dirigenţi ai comitetului fondat pentru primirea noastră triumfală la New York. Ei bine, n-aţi observat nimic la ei?

— Am observat, răspunse Marius, că Tokman părea sa fie german.

— Şi eu, afirmă Jean Bart.

— Şi eu am observat. Dar, am mai observat că Zucco, Wallis şi Wup semănau foarte mult între ei. Am mai notat apoi, că servitorii lor, Bohn, Mutu şi Rai semănau în mod straniu cu stăpânii lor. Şi mi-am amintit privind acei ochi, acele nasuri şi acele ovaluri identice de caracteristicele unei rase indiene, care, în alte timpuri, a stăpânit Peru-ul; rasa Inca!

— Uite! Uite! rosti John Rock, foarte interesat, pe când Jean Bart şi Marius ascultau cu gurile căscate.

— Da, am citit de zeci de ori istoria cuceririi Peruului făcută de Pizarro. Acolo e o descriere amănunţită a Incaşilor. O ştiu pe dinafară. Şi acum gândiţi-vă la asta: În primul loc, de la începutul cercetărilor noastre, noi am ştiut că cei şase indivizi identificaţi de noi purtau bărbi şi mustăţi diferite de acelea pe care le cunoscuserăm noi, deci şi unele şi altele erau falşe şi indivizii noştri, asemănându-se între ei mai mult chiar de cât văzusem eu, au toţi tipul Inca. În al doilea rând, dacă Zucco, Wallis şi Wup sunt nume obişnuite şi desigur false, Bohu, Mutu şi Rai, sunt nume de incaşi; n-au crezut de cuviinţă să schimbe numele servitorilor, care în afacerea furtului n-au jucat de cât un rol secundar. În al treilea rând, vaporul pe care au fugit se numea *Inca* şi portul său de provenienţă e Callao din Peru. În al patrulea rând, ziarele pe care le-am cetit la Lisabona, în ajunul plecării noastre, semnalau o surdă agitaţie printre numeroasa populaţie indigenă din Peru, care se compune din indieni mai mult sau mai puţin necivilizaţi şi coborâtori din vechii Incaşi… Recapitulaţi toate astea: Nu credeţi că ajung spre a presupune că Zucco, Wallis şi Wup (care, după cum aţi văzut nu sunt nişte oameni grosolani, bandiţi şi hoţi de rând) sunt Incaşi şi că aceşti Incaşi au furat peste trei milioane de franci ca să puie această sumă enormă în serviciul agitaţiei. Incaşilor din Peru şi că hoţii noştri se vor duce în această ţară? Răspundeţi.

Dar, nici unul nu răspunse.

Marius şi Jean Bart erau înmărmuriţi în faţa ştiinţei, a ingeniozităţii şi a spiritului de observaţie al lui Raimondo. Cât pentru John Rock, admira mai presus de toate justeţea raţionamentului şi forţa logică a deducţiilor.

Văzând că nici unul nu vorbea, Raimondo reluă:

— Pe de altă parte, acest Rai, pe care am avut norocul să-l recunosc într-un han din San Vicente şi care abia ne-a zărit, acest Rai pe care-l aşteptăm acum ca să-l prindem şi sper că-mi va servi spre a verifica exactitatea raţionamentului meu – acest Rai e servitorul lui Zucco…

— Şi în momentul ăsta, întrerupse John Rock, coboară din satul apaşilor, a cărui existenţă e tăgăduită de autorităţi, dar care e

cunoscut în toată America drept refugiul bandiţilor şi al rebelilor din republicile de la sud.

— Şi, acest Rai, reluă cu căldură Raimondo, se găseşte pe drumul care duce de-a dreptul la Piedras Neras, cea mai apropiată staţie de pe calea ferată, care merge spre Mexic şi de unde e uşor să ajungi călare la Tehuantepec, pe malurile Pacificului.

— Unde se ia vaporul pentru Peru! conchise Jean Bart.

— Extraordinar!Mii de pipe! Extraordinar, Raimondo! exclamă Marius, entuziasmat.

— Ei bine! şi Raimondo zâmbi satisfăcut, acum când ştiţi tot. Nu ne mai rămâne altceva de cât să aşteptăm pe Rai.

— Păi să nu-l lăsăm să ne scape.

— Mă însărcinez eu cu asta, bravi cercetaşi, murmură John Rock.

Şi poliţistul desfăcu laţul pe care-l avea prins la brâu. Nici unul nu mai deschise gura.

Cei patru tineri bine ascunşi în dărătul tufişului, puteau supraveghea drumul printre frunze.

Trecură două minute, în timpul cărora cei patru inşi spionau pe bandit. Şi deodată Marius şopti:

— Iacă-l!

— Atunci, luaţi seama! murmură John Rock. Îl las să treacă, azvârl laţul, îl trag, voi săriţi în mijlocul şoselei… şi nu uzaţi de arme. Trebuie să-l prindem viu!

— Da! Da! Am înţeles.

Şi toţi aşteptară cu inimile bătând. Raimondo era cel mai emoţionat dintre toţi, căci prinderea acelui Rai trebuia sa confirme presupunerile sale sau să le răstoarne. Şi orgoliul firesc al tânărului Balsan ar fi fost adânc umilit, dacă ceea ce ar fi aflat n-ar fi corespuns cu aşteptările sale.

Colo, pe drum, calul venea în trap şi călăreţul lăsa să-i fluture într-o parte şi într-alta a şelei, faldurile şi ciucurii mantalei sale mexicane.

Îndărătul tufişului John Rock se sculase în picioare şi ţinea în mâini un lung laţ de frânghie solidă.

Călăreţul ajunse în dreptul tufişului şi trecu repede de el.

Atunci, John Rock făcu repede doi paşi şi, în picioare, pe marginea şanţului, azvârli cu putere laţul pe când călăreţul, nebănuind nimic, se depărta, întorcându-i spatele.

Frânghia la capătul căreia era o greutate de plumb se desfăcu în aer asemenea unui şarpe fantastic, lovi şuierând, pe călăreţ, se învârti, se înfăşură în jurul corpului şi se întinse brusc.

Şi pe când calul continua să meargă, cavalerul fu scos din scări şi azvârlit la pământ în mijlocul unui nor de praf. Se zbătea ca un nebun, dar fără să scoată un strigăt măcar.

Dar, cei trei cercetaşi, sărind şanţul se repeziră la el, îi mobilizară

picioarele, strânseră şi mai mult laţul înfăşurat în jurul corpului şi Jean Bart, care ştia englezeşte, îi zise în această limbă:

— Degeaba te zvârcoleşti, Rai, eşti prins!

— Marius, zise Raimondo, du-te de prinde calul şi adu-l la automobil.

Marius fugi după animal care, nemaisimţind în spinare călăreţul se oprise să pască, liniştit, iarba de pe marginea şanţului. Marius îl prinse de hăţuri şi cu sprinteneala unui clovn sări în sea şi făcându-l să sară peste şanţ îl îndreptă spre locul, unde era automobilul.

În timpul acela, John Rock, luă pe prizonier de picioare, pe când Jean Bart şi Raimondo îl apucară de umeri şi trecură cu el peste şanţ nu fără oarecare greutate. Dar, însfârşit, străbătând păduricea, ajunseră la automobilul care-i aştepta.

Marius se coborâse de pe cal şi-l legase de un arbore şi privi râzând pe camarazii săi şi pe poliţist, care puseră pe prizonier jos, rezemându-l de una din rotile automobilului.

CAPITOLUL IV
O sută cincizeci egali cu şase

Nepăsător, chipul său bronzat ne exprimând absolut nimic în afară de un fel de indiferenţă dispreţuitoare, Rai privea pe cei patru adversari. Şi îi privea în aşa mod încât nimeni n-ar fi putut ghici dacă recunoscuse sau nu pe cercetaşi.

Aceştia, încă obosiţi de sforţările ce făcuseră, îl priveau la rândul lor, fără să scoată o vorbă.

Deodată, Raimondo zise:

— Nu mai am nici o îndoială. Ochii, nasul, pielea asta, tăietura obrazului, fizionomia asta e Rai servitorul lui Zucco. În general, peruanii vorbesc o spaniolă destul de corectă, după câte am auzit. Domnul Smithson ne-a spus că d-ta cunoşti majoritatea limbilor şi a idiomurilor sud-americane, prietene John Rock. Vrei să procedezi la interogatorul prizonierului?

— Aşteptam să-mi ordoni, Raimondo! zise detectivul. Şi postându-se în faţa prizonierului, reluă în acea spaniolească adoptată în Peru şi care e un fel de spaniolă indianizată.

— Rai, tu vii din ţara apaşilor. De ce ai părăsit vaporul *Inca* pe care te-ai îmbarcat cu Zucco şi cu ceilalţi incaşi?

Prizonierul nu răspunse.

Ochii săi negri şi strălucitori rămaseră fără expresie, ca şi când el n-ar fi înţeles o vorbă din cele ce i se adresaseră. Liniştit John Rock, reluă:

— Nu răspunzi, Rai. Şi totuşi ai înţeles sunt sigur.

Făcu o pauză; apoi, pe acelaş ton calm, continuă:

— Nu ştii desigur că suntem decişi să facem totul spre a lua înapoi cele trei părţi din milionul de dolari, furate de Zucco, Wallis şi Wup. Ştim că aţi schimbat biletele de bancă în aur şi argint, pe la vreo cincizeci de bănci. Ştim aceasta şi alte lucruri pe deasupra şi vrem să mai aflăm şi altele. Vrem să ştim totul. Vom merge chiar până la supliciul focului, Rai ca să te facem să vorbeşti.

John Rock rostea o ameninţare riscată. El ştia bine că cercetaşii n-ar fi admis nici cea mai mică schingiuire a prizonierului. Dar Incaşul nu putea cunoaşte sentimentele generoase ale învingătorilor săi şi acea ameninţare grozavă trebuia să i se pară sinceră…

Dar, perspectiva de a i se prăji picioarele nu părea să-l mişte câtuşi de puţin. Rămase impasibil şi nu răspunse.

John Rock, întorcându-se spre cercetaşi zise în italieneşte:

— Nu va vorbi. Să încercăm să-l speriem.

— În ce mod? întrebă Raimondo.
— L-am ameninţat cu supliciul focului.
— Care constă? întrebă Jean Bart.
— În a-i încălzi încetul cu încetul tălpile picioarelor cu cărbuni aprinşi. Fiţi liniştiţi! N-am intenţia să trec de la ameninţare la executare. Dar să ne prefacem că pregătim focul şi că vrem să începem. Poate că se va hotărî să deschidă gura.
— Să încercăm! strigă Marius.
Cei trei cercetaşi adunară câteva crăci şi John Rock aprinse focul cu bricheta lui.
În faţa prizonierului mereu nepăsător, cei trei băieţi îşi luaseră o mutră aspră şi încruntată şi detectivul alese o cracă mai groasă de cât celelalte şi începu să-i învârtească vârful în foc. Apoi cu tăciunele aprins în mână, zise cu voce brutală celor trei băieţi:
— Descălţaţi-l.
Jon Bart şi Marius scoaseră repede cişmele Incaşului. Picioarele rămaseră goale şi de o curăţenie cam îndoielnică...
John Rock apropiă de talpa picioarelor tăciunele aprins. Dar obrazul lui Rai nu se mişcă şi ochii negrii îşi păstrară fixitatea.
Redând din umeri, John Rock azvârli tăciunele în foc, se sculă în picioare şi zise tovarăşilor săi:
— Nu e nimic de făcut! Putem să-i ardem picioarele până la glezne nu va vorbi. Rasa aceasta misterioasă a Incaşilor e o rasă de oameni de fier. Ce facem?
— Un singur lucru, răspunse Raimondo. Să-l dezbrăcăm până la piele şi să-i scotocim hainele pe toate cusăturile. Prin buzunare sau în căptuşeală vom găsi desigur ceva, care să ne informeze.
— Dar, ca să-l dezbrăcăm, va trebui să-l dezlegăm, observă Marius.
— Şi e primejdios, reluă John Rock. Suntem, ce e drept patru, dar tipul ăsta e agil ca un şarpe, mlădios şi puternic!!
— Să-l ţinem sub ameninţarea browningului, propuse Jean Bart.
— Ei aşi! Ar fi în stare să se repeadă la noi şi să se lase să fie ucis mai bine de cât să reapară dezonorat în faţa lui Zucco.
— Atunci? Mii de pipe! zise Marius.
— Ascultaţi, reluă Raimondo. Să-l dezbrăcăm mâi întâi de jos în sus, lăsându-i picioarele dezlegate, apoi îi vom lega picioarele şi-l vom dezbrăca în sus.
— Poate că nu va fi nevoie să-l dezbrăcăm de tot, zise Jean Bart.
— Ba da! Ba da! Raimondo are dreptate, declară poliţistul. Trebuie să-l dezbrăcăm şi să pipăim toate hainele până la cămaşa de flanelă.
— Atunci, la lucru, zise Marius. E un ceas de când stăm înfipţi ca nişte lumânări în faţa mutului ăsta. Ce naiba! Să ne mişcăm şi să facem ceva. Mi se pare că mă tâmpesc privind obrazul ăsta de maimuţă care pare, sculptat în lemn de acaju...

Râzând de supărarea lui Marius, procedară la dezbrăcarea în două etape, propusă de Raimondo. Şi puţin după aceea. Incaşul fu dezbrăcat până la piele şi legat iarăşi din cap până în picioare.

Din fericire, chiar la umbra arborilor, temperatura era foarte caldă şi nepăsătorul Rai, n-avea de ce fi incomodat, ba chiar dimpotrivă…

Cei patru tineri se aşezară jos la doi paşi de prizonier. Şi începură să-i scotocească în mod metodic hainele.

John Rock, care în calitate de poliţist se pricepea la aşa ceva, se însărcină cu cercetarea, pe când cei trei băieţi îl urmăreau cu privirile, luând seama să nu uite ceva.

În primul rând fură examinate cizmele, străpunse cu pumnalul, inspectate pe toate cusuturile şi John Rock vru să se convingă până şi de soliditatea cuielor, dar nu găsi nimic şi cizmele fură puse deoparte. Apoi, veni rândul pantalonilor, care erau de piele. Scoseseră dintr-înşii fel de fel de obiecte. Pipăiră toate cusuturile. Nimic. Cămaşa de flanelă groasă fu de asemeni cercetată. Dar tot nimic. Brâul era o lungă făşie de lână roşie. O desfăcură, o întinseră, dar nimic nu căzu dintr-însa. Mantaua, întinsă, părea o cuvertură cu ciucuri, dar nici într-însa nu se găsi nimic. Tunica însă, recompensă imediat ostenelile lor: dintr-unul din buzunarele căptuşelii, închis cu un nasture, John Rock scoase un plic mare, alb.

— Să continuăm, zise Raimondo liniştit. Să ne înfrânăm nerăbdarea. Să terminăm mai întâi cu cercetarea. Şi apoi, vom examina în linişte plicul acesta şi ce-om mai găsi.

Puseră deoparte plicul şi în clipa aceea toţi avură acelaş gând şi priviră pe prizonier. Dar întâlniră aceeaşi privire fără expresie şi fixă.

— Să-l ia naiba de Incaş, bombăni Marius. V-am spus eu că are o mutră de acaju cu doi cărbuni în loc de ochi.

— Să continuăm, zise Raimondo liniştit.

Şi John Rock începu să pipăie vestea.

— Oho! În spate, între căptuşeală şi postav e ceva! Aşteptaţi!

Şi pe când ceilalţi îl priveau cu curiozitate, scoase din buzunar cuţitul de vânătoare şi desfăcu repede căptuşeala în partea de jos a tunicii. Vârî mâna printre cele două stofe şi trase afară un pergament grosolan făcut din piele de miel, îndoit în două. Îl dezdoi. Toţi se plecară şi văzură exact aceste semne, care se detaşau în albastru pe fondul de un galben murdar:

APZCOVEI 8867905 A B
R T Z – + – + S O 4 +, ; K C
M 238 T * 198 A B +

— Drace! bombăni Marius. E limpede şi luminos ca gura unui negru în fundul unui tunel, în mijlocul nopţii!

— Oho! zise John Rock, e un criptogram. Îl voi descifra când vom avea timp. Mă pricep la aşa ceva. Am mai descifrat şi altele.

— În tot cazul, întrerupse Jean Bart descoperirea acestui misterios document nu pare să intereseze prea mult pe prizonier. E tot impasibil şi pare de marmoră.

— Mai scotoceşte haina, John!... ordonă Raimondo.

Dar, întoarsă şi reîntoarsă, aproape desfăcută din toate cusuturile nu mai dete nimic la iveală.

— Acum pălăria! zise Marius.

Căzuse pe drum în momentul în care Rai fusese azvârlit de pe cal. Dar Jean Bart, o ridicase. O examinară. Nimic!

— Trebuie să cercetăm şeaua, teaca revolverului, tot, zise Raimondo. Se ridicară în picioare. Dar, nici de data asta nu mai găsiră nimic.

— Ei bine! Acum e momentul să deschidem plicul, propuse Marius, nerăbdător.

Şeful cercetaşilor se silea să fie calm. Dar, în realitate, o emoţie grozavă făcea să-i fiarbă sângele în vine, să-i bată inima şi să-i tremure plicul în mâini.

Va găsi oare confirmarea raţionamentului său, justificarea speranţelor sale? Sau, poate că scrisoarea, care desigur se afla în plic, îi va dovedi că urmase o cale absolut greşită?

John Rock, întinse lui Raimondo cuţitul.

Raimondo, sub ochii plini de curiozitate ai celorlalţi trei, tăie plicul şi înapoia cuţitul; scoase o foaie îndoită, o desfăcu şi scapă un strigăt de bucurie pe când chipul său tineresc se lumina.

— Citeşte, mai departe! citeşte!

— E scris în spanioleşte – şi vocea lui tremura răspunzând. Dar sunt fericit fiindcă văd numele lui Zucco. John, tradu-o.

John, luă scrisoarea şi ceti cu glas tare, în italieneşte

PABLO ZAPIL LUI ZUCCO

Frate şi rege,

Scrisoarea ta a fost citită în Marele Consiliu.

Peste două zile rebelii din ţara apaşilor în număr de sută cincizeci vor porni la drum spre a veni la voi şi va fi fericiţi să moară sau să triumfeze cu tine.

În numele libertăţii, salut!

Pablo Zapil.

Urmă o tăcere, toţi se priviră cu mintea agitată de zeci de gânduri, provocate de scrisoarea aceea, în multe puncte destul de enigmatică.

Dar, John Rock rosti cuvintele, care lămureau situaţia.

— Raimondo a avut dreptate. Aici nu e scris cuvântul *Inca.* Dar e

numele Zucco şi se confirmă părerea dumitale că acesta vrea să întrebuinţeze milioanele la susţinerea revoluţiei de oarece rebelii promit să moară sau să învingă împreună cu el.

— Şi acest Pablo Zapil, care trebuie să fie capul rebelilor numeşte pe Zucco „rege” întrerupse Marius.

— Rege al Incaşilor fără îndoială! declară Jean Bart.

— Concluzia e logică, reluă John Rock, dacă facem legătura între această scrisoare şi deducţiile lui Raimondo.

— Da, replică Raimondo, dar această scrisoare, deşi mă umple de bucurie, nu mă mulţumeşte pe deplin şi înţeleg să nu vă satisfacă nici pe voi! Şi avem câteşi patru motiv să cerem mai mult, căci nu spune în ce loc se vor întâlni rebelii cu Zucco.

— Cred şi eu! Ne-ar trebui scrisoarea lui Zucco, către Zapil.

— Da, aprobă poliţistul. Scrisoarea lui Zucco trebuie să conţină amănunte, care pentru noi ar fi preţioase.

— E evident, declară Raimondo.

— Atunci, mii de pipe! Haidem s-o căutăm!

Propunerea lui Marius era în realitate destul de riscantă, Raimondo şi Jean Bart nu se speriau, ce e drept. Peripeţiile prin care trecuseră mai ales prin Africa, îi oţelise într-atâta încât nu mai avea noţiunea imposibilului.

Şi cu cea mai mare simplicitate, Raimondo aprobă.

— Da, trebuie să ne ducem s-o căutăm!

— Evident! adăogă Jean Bart, ca şi când lucrul ar fi fost indiscutabil

John Rock era încremenit.

Avea treizeci de ani şi era unul din cei mai de seamă detectivi ai Statelor Unite, văzuse lucruri extraordinare în zece ani de serviciu, dar era înmărmurit. Îndrăzneala celor trei băieţi îl uimea.

Rămase cu gura căscată, apoi zise cu vioiciune:

— Ei nu! E o curată nebunie!

Tinerii îl priviră, căscând ochii.

— Ei aşi! zise Marius.

— Ba da! E o nebunie, să mergem să căutam scrisoarea. E mult mai simplu să urmărim pe rebeli de vreme ce peste două zile se duc la întâlnire şi…

— Nu! întrerupse liniştit Raimondo. Să-i urmărim orbeşte fără a şti unde se duc şi fără a prevedea obstacolele, care ne pot opri pe neaşteptate, nu! Trebuie să ştim şi să le-o luăm înainte. Ei n-au un automobil de 100 cai putere! Pe când noi îl avem! Cunoscând locul şi planurile lui Zucco, (şi desigur că scrisoarea sa ni le va spune) vom merge în cunoştinţă de cauză, sosind cei dintâi.

— Mii şi mii de pipe, e limpede ca ziua!

— E evident, repetă Jean Bart.

Dar John Rock replică:

— Dar, Ţara apaşilor e un loc întărit, plin de curse, de subterane şi situat pe culmea unui munte, la care nu se poşte ajunge de cât de pe un teren descoperit! Dar scrisoarea lui Zucco e desigur în buzunarul lui Pablo Zapil şi acest Pablo Zapil e înconjurat de o sută cinci zeci de bandiţi înarmaţi... pe când noi suntem patru, patru contra o sută cinci zeci! Iată ce e clar ca ziua şi evident!

Raimondo clătina capul. Jean Bart se posomorise. Dar Marius râdea şi ochii săi negri scânteiau.

Puse mâna pe umărul poliţistului şi cu blândeţe puţin cam batjocoritoare zise:

— Ai spus că acolo sus sunt o sută cincizeci?

— Aşa spune în scrisoare,

— Da, dar scrisoarea e scrisă în spanioleşte.

— Şi ce are a face?

— Şi d-ta deşi vorbeşti italieneşte ca să te înţelegi cu noi, te gândeşti în englezeşte, în engleză-americană.

— Bineînţeles! răspunse John Rock, care, ca şi ceilalţi doi nu înţelegea unde voia s-ajungă Marius.

— Ei bine! În spanioleşte, în englezeşte şi chiar în americană, o sută cincizeci fac într-adevăr o sută cincizeci, dar în italieneşte... Fac şase!

— Ooh! şi John Rock se dete cu un pas înapoi.

— Da, reluă Marius foarte liniştit şi surâzător? În italieneşte fac şase! Şi vă voi demonstra imediat. O sută cinci zeci se scrie: 1, apoi 5, apoi zero... ei bine, adunaţi. Unu plus cinci egal şase: zero nu contează. Pe tabla neagră se scrie: 1+5+0 = 6...

Vorbind, Marius se plecase şi în faţa camarazilor amuzaţi şi a detectivului înmărmurit scrise cu degetul pe pământ, repetând cu un ton de profesor la catedră.

— 1 + 5 + 0 = 6.

Se sculă şi conchise.

— Ceea ce era de demonstrat.

Apoi cu glas puternic declară:

— Deci, d-le John Rock, şase în contra patru, şase bandiţi în contra a trei cercetaşi italieni şi un detectiv american, mărturisiţi că proporţia nu e primejdioasă pentru noi. Şi acum sper că v-am convins că trebuie să ne ducem să luăm scrisoarea lui Zucco de la Pablo Zapil... Şi întinse amândouă mâinile lui John Rock, cu frumosul lui surâs de băiat de şaisprezece ani.

Poliţistul îi privi pe câteşi trei pe rând ca şi când s-ar fi trezit dintr-un vis. Apoi brusc, ochii lui reci de american se umeziră şi cu vocea tremurând de emoţie, de admiraţie în faţa acelui eroism contagios, care emana din privirile cercetaţilor, el strânse mâinile lui Marius.

— Da! Sunt convins! O sută cincizeci sunt egali cu şase, într-adevăr şi şase nu fac cât patru.

CAPITOLUL V
Grava deliberare

După ce extraordinara tentativă fu admisă în principiu nu mai rămânea decât să fie pusă în execuţie.

Prima dificultate se prezenta în jurul lui Rai.

Pe când Raimondo punea în buzunarul dinăuntru al hainei scrisoarea şi misteriosul pergament ceilalţi trei îmbrăcară pe Inca, începând de jos, după cum făcuseră dezbrăcându-l.

— Hm! zise Raimondo. Ce facem acuma cu mutul ăsta?

— Cel mai drastic mijloc şi cel mai sigur, zise John Rock, ar fi să-i trimitem un glonţ în creier.

— Da! Dar nu ne-a atacat, nu ne-a furat el. Nu merită moartea. Ucigându-l am săvârşit un asasinat pur şi simplu.

— O ştiu. Şi nu v-am spus să-l ucidem. Observam numai în ce încurcătură ne pune prin simplul fapt că e viu.

— În orice caz nu-i putem da drumul, declară Jean Bart

— Cred şi eu, ar încerca imediat să ne joace vreo festă urâtă!

— Am putea să-l legăm solid de un arbore din pădure, zise Raimondo. Dar, ar fi două inconveniente: sau n-am puteai veni să-l eliberăm şi în cazul ăsta ar muri de foame şi de sete, ceea ce ar echivala cu a-l ucide, sau vreun trecător oarecare l-ar putea elibera, încurcându-ne astfel planurile.

John Rock îşi scărpină fruntea.

— Cazul e spinos, zise el.

— *Acre!* urlă Marius. Am găsit!

— Ce lucru?

— Să-l lăsăm legat, să-i astupăm gura ca să nu poată striga şi să-l aşezăm în automobil între scaunele din faţă şi cele dinapoi. Îl vom acoperi cu mantaua lui şi Jean Bart şi cu mine vom avea grijă să nu punem picioarele pe el. Astfel, îl vom avea sub ochi şi nu va putea face nici un rău şi îi vom da drumul când ni se va părea că o putem face fără primejdie pentru noi, sau pentru planurile noastre.

— Asta-mi convine! afirmă Raimondo.

— Şi mie! adăogă Jean Bart.

— Şi mie! încheie John Rock, afară de ceea ce priveşte eventuala eliberare. După mine, e mai bine să-l predăm autorităţilor mexicane, sau americane din primul oraş prin care vom trece, după expediţia noastră în satul apaşilor. Rai va fi arestat şi trimes sub escortă la New York ca fiind complice al hoţilor cecului Carnegie. Ar fi drept şi apoi cu modul asta l-am împiedica de a se duce să vestească pe Zucco.

— E drept! ziseră ceilalţi.
— Atunci, îl culcăm? întrebă Marius.
— Vezi bine!
— Haidem!
Rai fu ridicat şi culcat în fundul automobilului şi apoi legat bine la gură aşa în cât să poată respira dar să nu poată striga şi apoi fu acoperit cu propria lui manta.
Revolverul şi pumnalul lui fură puse în cufărul automobilului. Şi nu se mai ocupară de dânsul ci de calul lui care păştea liniştit iarba din jurul pomului de care era legat.
Şi chestiunea fu tranşată de Raimondo fără discuţie.
Îi se scoase şeaua, care fu ascunsă într-un tufiş şi fu legat cu o frânghie lungă de arborele de care pân-atunci fusese prins numai cu frâul. Hotărâse să-l lase acolo. O baltă formată din apă de ploaie strălucea în bătaia soarelui la câţiva metri distanţă. Iarba era foarte abundentă. Animalul putea deci mânca şi bea să se sature.
Pe de altă parte nimeni nu-l putea vedea de pe drum. Deci, timp de trei sau chiar patru zile, calul putea să mănânce, să bea, să doarmă după poftă, fără a se gândi la altceva.
Apoi, după toate probabilităţile, plictisindu-se, n-avea decât să-şi rupă frânghia şi să plece încotro i-ar fi plăcut.
— Foarte bine! zise Raimondo după ce se luară toate dispoziţiile relative la cal. Acum, vorbeşte Marius. Ai vreun plan ca să mergem să luăm scrisoarea lui Zucco?
— Raimondo, observă, grav, Marius, cu toată demonstraţia aritmetică mulţumită căreia am convins pe colaboratorul şi prietenul nostru John Rock, e evident că nu vom găsi această scrisoare de cât expunându-ne la mari pericole. Poate chiar, că vom vedea moartea atât de aproape, în cât cu un gest ne-ar putea face să închidem ochii pentru totdeauna… Ei bine, spre a întâmpina aceste pericole necunoscute şi această moarte ameninţătoare trebuie să avem stomacul solid, nu e aşa?
Dar… Şi lombardul ridică sentenţios arătătorul manei dreptate, în faţa prietenilor, care-l ascultau cu cea mai mare atenţie.
— Dar… nu poţi avea nici o dată stomacul solid când eşti nemâncat. Pe de altă parte cronometrul meu, regulat după meridianul Romei de către învăţatul astronom Alfani, cronometrul meu arată orele douăsprezece fără cinci minute. Vă propun deci, domnii mei, să mâncăm imediat.
Şi după acest discurs caraghios, Marius le făcu o plecăciune adâncă, scoţându-şi pălăria cu un gest larg în felul muşchetarilor de pe vremuri.
Ceilalţi trei izbucniră în râs şi Marius, punându-şi iar pălăria pe cap, deschise cufărul din care scoase un coş de formă dreptunghiulară şi

turtit. Când îl deschise, se văzu în el cutii de conserve, pâine, o enormă friptură de viţel în gelatină, sticle de vin înfundat.

Se aşezară în jurul panerului şi îşi împărţiră patru farfurii de aluminium, patru furculiţe, patru cuţite şi patru pahare puse unul într-altul.

Şi timp de douăzeci de minute mâncară fără să vorbească despre expediţie, fără a schimba o vorbă care să nu se fi referit la calitatea mâncării. Căci urmau o normă stabilită în mod tacit, o regulă de igienă fizică şi intelectuală, ca în timpul meselor să nu discute nici o dată despre lucruri serioase.

După ce băură cafeaua, pe care o încălziră la o maşinuţă de spirt puseră la loc în coş, proviziile rămase din abundenţă şi tacâmurile pe care le spălaseră în balta din apropiere şi Marius încuie totul în cufărul automobilului.

John Rock le oferi câte o ţigară şi-şi umplu pentru el o mică pipă. Şi după o tăcere de vreo zece minute, Raimondo azvârli în iarba umedă restul ţigării şi, întorcându-se spre Marius îi zise:

— Vorbeşte. Noi te ascultăm.

Dar John Roc ridică braţul, surâzând.

— Scuzaţi! Dar cred că în această afacere trebuie să fiu primul care să vorbesc spre a vă dovedi cât sunt de convins de calculul aritmetic al lui Marius.

— Bravo! aprobă Marius, bătând din palme.

— Atât de convins în cât mi-a venit o idee care şi-a făcut drumul încetul cu încetul pe când mâncam şi, acum, mi-a sărit în ochi pe când fumam! Iat-o!

John Rock bătu pipa ca să facă să cadă cenuşa şi o puse apoi în buzunar. Apoi spuse cu vocea lui seacă:

— Iată. E foarte simplă. Ca toţi poliţiştii americani şi mexicani şi eu cunosc existenţa ţării apaşilor. Dar, nici un om de la poliţie n-a pus vreodată piciorul acolo; deci, nu ştiu cum poate fi acel ţinut. Legenda spune că toate casele sunt construite deasupra unor subterane, care au mai multe ieşiri ascunse în coastele munţilor şi în fundul prăpastiei care le înconjoară deoparte.

Deci, necunoscând locurile, nu ne putem risca să mergem împreună, nici chiar noaptea. Desigur că în acest cuib de briganzi există un serviciu continuu de pază şi că am fi, semnalaţi, înconjuraţi, prinşi şi poate chiar măcelăriţi.

— Toate astea sunt foarte juste, întrerupse Raimondo, dar atunci…

— Iată ideea mea: mă voi duce singur, ziua, în satul apaşilor.

— Singur? strigă Marius înmărmurit.

— În ce mod? întrebă Raimondo, îngrijat la gândul, ca din dorinţa de a-şi arăta tot curajul, John Rock să nu se de dea la cine ştie ce act temerar

— Singur! repetă Jean Bart, serios.

Dar John Rock zâmbi.

— Nu vă temeţi, nu mă voi duce să mă arunc în gura ludului. Nu voi fi detectivul John Rock; voi fi un spaniol abia sosit din Mexic, un invitat, un oaspe de la *hacienda* Martinez, care se găseşte la câţiva kilometri de-aici şi unde ne-am oprit azi noapte. Am vrut să vizitez acele ruine din vârful muntelui… Rebelii mă ascultă şi vă jur că mă vor crede, căci vorbesc spaniola mult mai bine de cât italiana şi fără accent. Ei mă vor aresta şi mă vor ţine ca zălog şi…

— Şi unul din ei, întrerupse Marius, va fi trimis la *hacienda* Martinez unde administratorul, care în momentul de faţă locuieşte singur cu doi bătrâni servitori, va spune că nu e acolo nici invitat, nici vânător, nici oaspe…

— Nici de cum, răspunse John Rock. Administratorul va spune, că în adevăr *Senor* Ramon Vergas a sosit în ajun, crezând că va găsi pe fraţii Martinez ca să vâneze câteva zile împreună. Va spune apoi, că Senor Vergas a plecat des de dimineaţă fără a spune unde se duce şi…

— Dar, cum va putea spune toate astea? întrebă Raimondo.

— Va spune, răspunse John Rock fiindcă-l vom învăţa chiar noi răspunsurile pe care trebuie să le dea banditului.

— Ah! Înţeleg! Ghicesc! strigă Marius. Şi când te vei găsi în satul apaşilor, vei căuta să vezi cele din jur.

— Staţi niţel! interveni Raimondo. Dar, banii pentru răscumpărare?

— Administratorul va răspunde că trebuie să aştepte întoarcerea fraţilor Martinez, care, după cum se ştie n-au nimic de valoare la *hacienda* şi-şi ţin toate bogăţiile la palatul lor din Mexic, de unde trebuie să sosească dintr-un moment într-altul pentru o vânătoare de urşi la care Senor Vergas e şi el invitat.

— Bine! În privinţa asta nu e nimic de zis, spuse Raimondo. Dar, d-ta ce vei face în satul apaşilor?

— Mai întâi voi vedea lucrurile, cum spune Marius. Şi, inspirându-mă de la cele ce voi vedea, vă voi scrie, trimiţându-vă informaţii, păreri şi poate instrucţii asupra modului de a proceda.

— Vei scrie, dar în ce mod?

— Unul din briganzi va duce scrisoarea mea administratorului.

— Oh! Oh! ziseră cei trei cercetaşi, uimiţi.

— Vezi bine! Şi John Rock începu să râdă. Am totdeauna la mine o sticluţă cu cerneală simpatică. Invizibilă la lumina zilei. Voi găsi mijlocul de a rămâne singur careva minute ca să pot scrie pe o foaie din carnet ceea ce cred oportun. După ce voi fi terminat, voi cere, în mod ostentativ, un condei şi cerneală şi pe cealaltă pagină voi ruga pe Martinez să plătească răscumpărarea, obligându-mă să-i înapoiez banii peste o săptămână.

Voi declara lui Pablo Zapil, că fără această promisiune, fraţii Martinez, care sunt zgârciţi (după câte mi-a spus administratorul) nu vor plăti cu nici un preţ. Şi, se înţelege, brigandul, se va grăbi să ducă scrisoarea administratorului, care vă va da-o, de vreme ce veţi fi pe aproape. Voi nu veţi da atenţia scrisului vizibil. Încălziţi hârtia la o flacără oarecare Cerneala simpatică apare în mod lămurit. Citiţi. Şi procedaţi conform celor ce vă spun.

— Foarte bine! zise Raimondo, pân-aici e foarte ingenios şi toate aceste manevre vor reuşi desigur. Dar nu e mai puţin adevărat că d-ta vei fi în mâinile bandiţilor şi că fiind despărţit de d-ta pierdem avantajul pe care l-am fi avut lucrând toţi în acelaş timp.

— Uitaţi însă, că peste două zile rebelii trebuie să părăsească ţara apaşilor spre a se duce la întâlnirea cu Zucco! Dacă, după cum suntem în drept să presupunem, acest loc de întâlnire e în vreo regiune din Peru, rebelii nu se pot gândi să străbată tot Mexicul spre a se îmbarca la Tehuantepec, înarmaţi şi conducând cu ei un prizonier. Mă vor lăsa să plec, oprindu-şi puşca mea, aurul şi argintul pe care-l voi avea la mine, ceasul, zicându-şi că la urma urmelor, n-au făcut o afacere prea proastă.

— Desigur, e probabil, admise Raimondo.

— Aşa cred şi eu, zise Jean Bart.

— Afară numai dacă nu te vor ucide, strigă Marius.

— Nu! În privinţa asta reputaţia briganzilor din ţara apaşilor vorbeşte lămurit. Nu ucid niciodată un prizonier paşnic. Când ucid, ceea ce se întâmplă adesea, o fac spre a se apăra, dacă sunt atacaţi, sau dacă sunt împiedicaţi de a face acele razii pe care le obişnuiesc ei. Dar, nici o dată n-au ucis cu sânge rece un prizonier ţinut ca zălog, când acesta n-a fost răscumpărat. Îl ţin mai multă vreme, ba chiar pentru totdeauna, servindu-se de el ca de un servitor.

— Dar, de unde ştii toate astea? întrebă Raimondo.

— Ziarele au publicat povestirile prizonierilor răscumpăraţi sau ţinuţi în sclavie şi apoi lăsaţi liberi, când rebelii se duceau să ia parte – cum fac de obicei – la vreo revoluţie sud-americană. În ce mă priveşte, îmi vor da drumul peste două zile, de vreme ce peste două zile vor pleca… Dar în timpul acestor două zile, care sunt de fapt de două ori douăzeci şi patru de ore, sunt trei nopţi, de vreme ce zilele se socotesc cu începere de mâine de dimineaţă. Ei bine, sunt convins că vă voi spune în scrisoarea mea lucruri destul de folositoare ca să puteţi veni într-una din aceste trei nopţi, să luaţi scrisoarea lui Zucco… Şi poate că voi putea s-o iau chiar eu singur.

John Rock tăcu. Ceea ce spusese lăsa o parte destul de largă ipotezelor şi cei trei cercetaşi se apucară să reflecteze. După câteva minute, Raimondo spuse:

— Evident, John, că faptul că ştii atât de perfect limba spaniolă şi că

ai câteva noţiuni despre obiceiurile apaşilor, fac ca d-ta singur să fii în măsură de a-ţi realiza ideea. Dacă nu va obţine toate rezultatele pe care le dorim, va avea cel puţin unul, care pentru noi e capital.

— Care? întrebă Marius.

— Acela de a permite lui John Rock de a cunoaşte figura lui Pablo Zapil, aşa încât, dacă vom putea interveni în timp ce rebelii vor fi în satul lor, să putem cel puţin recunoaşte pe acest Pablo Zapil şi să-l prindem… Dacă – după cum credem – el şi numai el, ne poate da scrisoarea lui Zucco, nu vom avea de ce să ne sinchisim de cei o sută cinci zeci de bandiţi. Spre a se duce în Mexic e probabil că rebelii se vor transforma în paşnici mexicani şi se vor duce să ia trenul pentru Mexic la Piedras Neras, sau altă staţie. Iar noi, dacă nu-l pierdem din vedere, vom pune în sfârşit mâna pe Pablo Zapil şi îi vom lua scrisoarea. Dar, mai întâi de toate, trebuie să-l cunoaştem. Şi iată de ce, chiar presupunând că vom fi nevoiţi să lăsăm pe bandiţi să plece, va trebui să ne ducem acolo.

Mijlocul propus de John Rock se poate uşor adopta şi pericolul e neînsemnat. Deci, eu îl adopt.

— Şi mie îmi pare înţelept, adaogă Jean Bart.

— Sunt de aceeaşi părere, exclamă Marius, dar cu o condiţie.

— Care? zise detectivul.

— Iată. Dacă, atunci când vei fi acolo sus, vei vedea probabilitatea pentru noi de a lua scrisoarea lui Pablo Zapil înainte ca ei să plece, ne vei chema, chiar dacă e vreo primejdie…

— Marius, are dreptate, aprobă cu vioiciune Raimondo. Trebuie să profităm de prima ocazie care ni s-ar prezenta, chiar dacă e primejdioasă. Căci nimic nu ne garantează că a doua ocazie – dacă am conta numai pe ea – va fi tot atât de prielnică.

— De acord! conchise Jean Rock. Aveţi cuvântul meu de onoare că nu vă voi scuti nici de osteneală nici de primejdii, dacă voi vedea că numai aşa veţi putea veni sa luaţi scrisoarea.

— Atunci suntem de acord şi ne înapoiem la *hacienda?* întrebă Raimondo.

— Când vreţi.

— Imediat, atunci! zise Marius.

Şi după cinci minute, automobilul pornea pe şosea, îndreptându-se spre *hacienda* Martinez, în care cei patru tineri petrecuseră noaptea precedentă, la un kilometru numai de un han, unde în momentul acela se repauza Rai, pe care-l urmăriseră de la San Vicente.

CAPITOLUL VI
O lovitură nebuneasca

Administratorul *haciendei* se numea Jose. În sezonul acela, în care munca agricolă era nulă el concediase pe muncitorii mexicani şi rămăsese singur cu doi servitori.

În noaptea precedentă găzduise pe acei automobilişti, care de altminteri îl retribuiseră în mod princiar. Văzându-i înapoindu-se, îi primi cu bucurie. Când automobilul fu în curtea înconjurată de un zid înalt şi crenelat, cei patru călători săriră jos.

— Vrei să câştigi o sută de dolari? întrebă detectivul pe Jose.

Şi John Rock îl puse în curent cu ceea ce trebuia să răspundă în caz când unul din bandiţii din ţara apaşilor ar fi venit să ceară informaţii asupra unui oare care Ramon Vergas. Jose era inteligent. Nu făcu nici o întrebare indiscretă, dar, repetă răspunsurile pe care trebuia să le dea şi John Rock fu foarte mulţumit.

— Foarte bine, zise detectivul. Şi acum, ai o puşcă de vânătoare, cartuşe şi un cal?

— Am unul excelent! urât, dar excelent.

— Bine, du-te de adu calul, puşca şi cartuşele şi o pălărie – un sombrero – şi o manta cu ciucuri…

John Rock îşi goli complet buzunarele în mâinile prietenilor, dându-le armele şi cartuşiera, având grijă să nu păstreze la el nimic care ar fi putut să-i trădeze identitatea.

Cu barba scurtă, care-i crescuse în ultimele opt zile de când nu se răsese, avea într-adevăr aerul unui spaniol, cu toată culoarea verzuie a ochilor, în contrast cu pielea şi părul brun.

Dar, când vorbea, însoţind cuvintele cu acele gesturi atât de familiare spaniolilor, iluzia era completă. Când fu gata, strânse mâinele celor trei tineri cu afecţiune, dar fără emoţie aparentă.

Administratorul se întoarse cu un cal şi cu celelalte obiecte cerute. Americanul aruncă în automobil şapca şi îşi puse pălăria sombrero, apoi puse puşca în bandulieră, cartuşele în buzunar şi mantaua bine strânsă pe gâtul calului şi sări uşor în şea.

— *Buenas tardes* (bună seara), strigă el. Şi plecă părând puţin cam caraghios pe calul acela gălbui, care trecu în trap prin poarta cea mare.

Cu inima puţin cam strânsă, cei trei băieţi îl văzură depărtându-se.

Şi când dispăru după ce se întoarse pe jumătate ca să fluture în aer pălăria, se urcară din nou în automobil.

Conform convenţiei dintre ei se duceau să-l închidă într-un hambar,

acum gol, în care se strângeau cereale între cules şi vânzare. Acest hangar se găsea afară din curtea propriu zisă. Făcea parte dintr-o aglomeraţie de magazii închise, de hambare deschise şi de diverse alte construcţii agricole, construite în plin câmp, la vreo cinci sute de metri de *haciendă.*

Jose nu însoţi pe cercetaşi. Le încredinţă cheia şi când automobilul plecă se grăbi să şteargă cu o mătură urmele lăsate de roţile de cauciuc pe pavajul curţii şi închise poarta.

Oficial, din momentul acela, Jose ignora existenţa automobilului şi a celor patru automobilişti. Nu cunoştea decât pe senor Ramon Vergas, prieten de şcoală al fraţilor Martinez, cu care studiase la Madrid. Senor Ramon Vergas, care sosind mai de vreme, se dusese singur la vânătoare cu calul şi puşca.

Atât ştia Jose şi nu putea şti altceva.

Şi pentru ca cei doi servitori, un bărbat şi o femeie, care lucrau împreună cu el să nu-l dea cumva de gol, se duse în bucătărie şi le făcu lecţia atât de bine în cât după zece minute nu se mai vorbea *în hacienda* decât de senor Ramon Vergas.

Între timp cercetaşii ajunseseră la hambar. Marius sări jos şi deschise cele două canaturi ale uşii.

Maşina intră şi Marius închise uşa la loc.

— Şi acum, declară Raimondo n-avem altceva de făcut de cât să aşteptăm.

Erau orele două după amiază şi Raimondo calcula: John Rock, mergând în trap, sau în galop va face cel puţin două ore pân-acolo sus. Chestia răscumpărării va fi repede regulată; să zicem încă o oră. Ajungem la cinci. O oră şi jumătate pentru un bandit ca s-ajungă până la hacienda: şase şi jumătate.

— Singura noastră distracţie pentru azi, va fi să vedem pe bandit sosind şi plecând. Apoi, vom mânca şi ne vom culca. În cel mai bun caz banditul însărcinat cu scrisoarea faimosului Vegas va sosi mâine. Dacă scrisoarea conţine indicaţi care să ne facă să intrăm în acţiune, nu-i vom putea urma decât mâine noapte. Avem deci, cel puţin douăzeci şi opt sau treizeci de ore ca să ne uităm în aer, închişi aici!

— Din fericire, nu se stă tocmai rău! observă Marius.

— Şi apoi, la război ca la război, adăogă Jean Bart.

Interiorul hambarului forma un mare dreptunghi. Nu, era luminat de nici o fereastră. Dar printre trunchii de arbori din care era format trecea destulă lumină ca să se vadă. Cât pentru provizii, cercetaşii nu se bizuiau pe Jose, care, din prudenţă n-avea să se apropie probabil de hambar decât când ar fi avut scrisoarea. Dar, panerul era încă plin şi în fundul hambarului, în partea opusă aceleia unde era fânul, era o pompă de apă. Nu le lipsea deci nimic.

Vorbind despre Incaşi, amuzându-se să privească din când în când

obrazul impasibil al lui Rai întins în fundul automobilului şi care dormea, sau se făcea că doarme. Raimondo, Marius şi Jean Bart petrecură patru ore fără să se plictisească sau să-şi piardă răbdarea.

Dar Marius care se uita mereu la ceas, zise deodată:

— *Acre!* Sunt orele şase. Banditul-comisionar nu poate întârzia. Să fim atenţi. Şedeau câteşi trei culcaţi în fân. Se sculară şi se duseră să se uite printre crăpături. Vedeau foarte bine intrarea *haciendei,* curtea, la cinci sute de metri cu enorma poartă închisă cu drugi de fier, încrustată în zidul crenelat.

Curiozitatea lor n-avea însă să fie pusă la prea mare încercare. Lucrurile merseseră repede în satul apaşilor şi banditul trimis nu-şi pierduse vremea pe drum; căci nu erau încă şase şi un sfert şi cei trei tineri auziră galopul unui cal şi văzură calul şi pe călăreţul său ivindu-se după colţul ridului.

Animalul plin de spumă se opri în faţa porţii şi omul vociferă:

— Hei! Jose.

Se vede că bandiţii cunoşteau bine personalul *haciendei.*

Acesta era un vlăjgan tânăr în costum mexican destul de pitoresc. Pălăria îi ascundea obrazul pe care tinerii nu-l vedeau de fapt, cu toate că era întors cu faţa spre ei.

— Hei Jose, afurisitule! urlă el înc-o dată.

— Mii de pipe! şopti Marius. Nu e tocmai răbdător individul!

Dar se vede că Jose ştia că nu era bine să facă să aştepte pe rebelii din satul apaşilor, căci poarta se deschise numaidecât. Fără să se coboare de pe cal, omul vorbi scurt şi aspru. Jose îi răspunse cu un fel de umilinţă în atitudine.

Apoi, omul puse numeroase întrebări la care Jose răspundea imediat. Cei trei tineri nu înţelegeau nimic deşi omul vorbea foarte tare. Vocea administratorului, slabă că vocea unui bătrân, nu putea ajunge până la ei. Însfârşit, banditul scoase din haină o hârtie pe care o azvârli administratorului, iar acesta o prinse din zbor.

Apoi, rosti câteva cuvinte cu ton violent făcu un gest ameninţător, bătu calul cu genuchi, trase frâul şi plecă, dispărând după colţul zidului. Se auzi ropotul unui galop, apoi nimic.

— Ar trebui să ştim dacă John n-a scris nimic pe hârtia aceea.

— Mă duc eu! răspunse Marius, totdeauna gata să se mişte.

Deschise unul din canaturile uşii, ieşi şi o luă la fugă, spre *hacienda.*

Dar, uitase că Jose nu cunoştea de cât limba mexicană, îşi aminti abia când fu în faţa lui. Dar, Marius nu se speria de aşa puţin lucru. Fără multă ceremonie, smulse hârtia din mâinile bătrânului. Văzu câteva rânduri scrise cu cerneală neagră.

Dar, nici nu încercă să le citească, căci ştia că n-o să le înţeleagă. Scoase din buzunar o cutie de chibrituri aprinse unul şi plimbă flacăra pe dosul hârtiei. Nu apăru nimic, nici chiar când hârtia începu să se

înnegrească puţin, gata să ardă.

— *Bueno!* zise el căci asta era singura vorbă spaniolă pe care o ştia.

Şi fără a mai sta să întrebe pe Jose, care nu l-ar fi înţeles, puse chibriturile în buzunar şi scrisoarea în mâinile lui Jose şi se întoarse în fugă la hambar. După ce închise uşa, zise

— Nimic. La dracu'! Mi-e foame.

Prânziră cu destulă poftă.

Apoi, începură să vorbească încet în întunerecul, care începea să se lase în jur.

Raimondo strigă deodată.

— Oh. Dar Rai?

— Ce lucru? întrebă Jean Bart.

— Nu i-am dat să mănânce nici acum, nici la amiază.

— Tii! E adevărat! Bietul băiat! Urcă-te în automobil Jean Bart, aprinde lampa şi eu îţi voi da alimentele.

— Dacă l-am da jos şi l-am aşeza pe fân? Podeaua unui automobil nu e tocmai moale, ştiţi!

— E drept, aprobă Raimondo. O să mănânce şi să doarmă în fân ca şi noi.

Cei trei cercetaşi, care puteau fi uneori neînduraţi – căci peripeţiile prin care trecuseră prin Africa îi învăţaseră să înlăture orice slăbiciune – ştiau să fie generoşi, căci aveau inimă bună.

Fură deci bucuroşi să scoată pe Rai din poziţia incomodă şi să-l aşeze pe fân. Aici, pe când Jean Bart, îi lumina cu becul electric şi îl ţinea în respect cu *browning*-ul îndreptat asupra-i, pe când Marius îi dezlega mâinile şi îl desfăcea la gură, Raimondo îi puse pe genuchi pâine şi o felie groasă de carne rece.

Incaşul deschisese ochii şi privea unul după altul pe cei trei cercetaşi. Lui Raimondo, care-l privea pe furiş i se păru că ochii aceia negri pierdeau ceva din răceala fără expresie, se îmblânzeau, se făceau mai umani, pe când obrazul îşi pierdea din rigiditate.

Şi Rai când avu mâinile libere, luă pâinea şi carnea şi începu să mănânce.

— Bravo! aprobă lombardul. Cel puţin aşa vedem că ai dinţi şi o limbă, nobile Inca! Căci pân-acum nimeni n-ar fi crezut aşa ceva. Şi se amuzară câteşi trei privind pe acel ciudat Rai cum mânca. Marius îi duse şi un pahar plin cu vin şi Incaşul îl bău fără să fie rugat.

— Ei bravo! zise milanezul. Pariem că, acum vorbeşte? Învăţaţii spun că vinul dezleagă limbile. Poate că ştie englezeşte. Haide Jean Bart, încearcă de-i ia un interviu.

Ceilalţi doi începură să râdă. Şi atunci figura lui Rai exprima ceva: o vie uimire. Raimondo avea instinctul unei mari perspicacităţi psihologice; înţelese ce-l uimea pe servitorul lui Zucco şi zise:

— Jean Bart, Marius, ştiţi ce-l uimeşte pe Rai?

— Nu, răspunse Jean Bart.

— Dar, tu ştii? întrebă Marius.

— Presupun. Îl uimeşte că putem fi atât de veseli, când ni s-a furat cinci milioane de dolari acum opt zile.

— Să ştiţi, că asta e! zise Marius. Mii de pipe, nu mă gândisem la asta!

Atunci Jean Bart, cu un fel de gravitate:

— Amici mei, vreau să-i spun în englezeşte ca cercetaşi italieni au trecut Atlanticul pentru glorie şi pentru onoare, mai mult chiar de cât pentru bani.

— Da, întrerupse Raimondo. Spune-i apoi că pierderea dolarilor, dacă nu-i vom mai regăsi nu ne împiedică să fim veseli. Pe când dacă ne-am fi făcut hoţi ca Zucco, Wallis şi Wup am fi condamnaţi să nu mai fim voioşi în toată viaţa.

— Foarte bine! Perfect! strigă Marius. Şi mai spune-i că dezinteresarea noastră nu ne va împiedica însă să urmărim pe Zucco, Wallis, Wup şi Tokman până la capătul lumii, ca să le luăm înapoi dolarii – dac-or mai exista încă – şi să facem să-i închidă pe câteşi trei în cea mai bună închisoare din Statele Unite.

— Am înţeles! zise ligurul. Şi bătând pe spate pe Rai ca să-i atragă atenţia îi zise în englezeşte, toate aceste frumoase cuvinte.

Pe când cercetaşul vorbea. Incaşul îşi recăpătase impasibilitatea. Când sfârşi Jean Bart nimeni nu vorbi. Apoi cu voce guturală, Incaşul pronunţă:

— Ooh!

Tăcere generală.

— Asta e tot? întrebă Marius.

Aşteptară.

Nimic!

— Ei bine, prietene, zise Marius, daca-ţi trebuie un pahar de vin şi un discurs englezesc ca să te hotărască să spui „Ooh!” câţi hectolitri de vin şi câţi kilometri de fraze englezeşti ţi-ar trebui ca să te facă să iei parte la o conversaţie? Renunţ, dragă Inca, renunţ! Numai că, vezi, îmi vine somn privindu-ţi mutra care s-a făcut iar de lemn. Întinde mâinile… Nu înţelegi? Aşteaptă, am să-ţi spun în spanioleşte.

Şi, arătându-i frânghia care îi servise să-i lege mâinile, Marius îi zise cu o mutră de o seriozitate comică:

— Întindeţi labele *Senor!*

Probabil că Rai înţelese mai mult gestul decât cuvintele.

Fapt e că întinse mâinile cu o docilitate care nu era străină de revolverul lui Jean Bart şi Marius i le legă cât ai clipi din ochi făcând un nod solid şi complicat din acelea pe care învaţă să le facă în exerciţiile lor cercetaşii italieni. Rămâneau două capete destul de lungi. Marius

legă unul de mâna lui dreaptă şi celălalt de mâna stângă a lui Raimondo care-l lăsă să facă ce voia, căci înţelesese.

— Vei dormi între noi, *Senor* Rai. Îţi fac această onoare. Şi vom şti imediat dacă ai somnul liniştit, căci cea mai mică mişcare ne va deştepta şi pe noi.

Incidentul fiind închis, cei trei băieţi se străduiră să-si aşeze în aşa mod încât să petreacă noaptea cât mai bine posibil.

Gândindu-se la John Rock, grija le strânse inima. Dar, când cineva e atât de tânăr şi mai ales când trăieşte o viaţă de activitate şi de aventuri nu ştie ce e insomnia, nici chiar când are motive grave de preocupare.

După zece minute, în hambarul cufundat acum în întuneric, cei trei cercetaşi dormeau. Şi Incaşul, dormea şi el? Înţelesese cel puţin „discursul englezesc” al lui Jean Bart?

Poate că dormi, căci păzitorii săi nu fură de loc deşteptaţi.

A doua zi fu tot atât de neplăcută pe cât fusese de plăcută noaptea aceea de somn.

Începură la şase de dimineaţă să tremure de nerăbdare. La amiază, mâncară puţin şi prost. Enervarea, îngrijorarea de soarta lui John Rock le strângeau stomacul şi gâtlejul.

Incaşul, pe care-l puseseră iarăşi în automobil, mancă mai bine de cât paznicii săi, dar fără să deschidă gura.

După amiază, îngrijorarea deveni de nesuferit. Fiecare sta în faţa unei crăpături dintre doi trunchi, privind cu lăcomie şi cu o furie ce creştea mereu, spaţiul descoperit care-i despărţea de zidul şi de poarta închisă a *haciendei.*

În fiece moment unul sau altul scotea ceasul din buzunar, spunea ora cu glas tare, bătea din picior cu nerăbdare. Orele trei, patru, cinci, apărură succesiv pe cadrane. Dar, deodată, pe când Marius constata că erau deja orele cinci şi jumătate, zgomotul atât de mult aşteptat le izbi urechea: galopul unui cal!

— Însfârşit! şoptiră câteşi trei. Şi strivindu-şi nasurile printre trunchiurile de arbori, văzură un om călare, care părea cel din ajun, ivindu-se de după colţul zidului şi oprindu-se la poartă. El strigă:

— Hei! Jose! *Diabolo!*

— E tot cel de ieri! zise Marius.

De data asta, banditul nu fu nevoit să mai strige o dată; poarta se deschise numai decât şi Jose apăru.

— Buenas tardes! strigă banditul.

Scoase din buzunar o hârtie pătrată albă şi o azvârli, ca în ajun, lui Jose, care o prinse din zbor. Şi adăogă:

— Por Hermanos Martinez!

Apoi dete pinteni calului şi porni în galop.

Raimondo deschisese deja uşa hambarului şi mai nerăbdător decât

Marius, dar se opriră câteşi trei în uşă, văzând pe Jose care venea în fugă.

Inteligentul administrator nu uitase instrucţiile falsului Ramon Vergas cu privire la a doua scrisoare. Şi se grăbi s-o predea cercetaşilor.

Era un plic pe care Raimondo îl luă şi îl deschise cu înfrigurare. O foaie, nu de carnet, ci de hârtie de scrisori destul de elegantă pe care desigur că rebelii o furaseră din vreun magazin, fu repede desfăcută. Pe prima pagină erau vreo cincisprezece rânduri scrise cu cerneală neagră şi litere groase şi semnate foarte citeţ, Ramon Vergas. Erau în spanioleşte, deci nu le citiră. Marius se plecase şi aprinsese un mic foc dintr-o grămăjoară de paie şi câteva crăculiţe. Raimondo îngenuchiă şi trecu pe deasupra dosul hârtiei pe care o ţinea în mână.

Marius şi Jean Bart, îngenuchiaţi în faţa lui, priveau cu aviditate albeaţa foaiei de hârtie.

— Începe! Începe! zise deodată Marius.

— Da! Da! adăogă Jean Bart. Simt şapte rânduri până acum complete, dar nu le pot citi din pricina flăcării.

— Ridic-o mai sus, Raimondo! Ca să se încălzească toată.

— Bun! Trei. Patru… alte şapte rânduri!

— Şi încă două!

— Şi încă unul!

— Şi iscălitura! S-a făcut! Citeşte! Citeşte iute!

Se ridicară şi se depărtară de foc pe care Jose îl stingea cu picioarele.

Raimondo citi cu jumătate glas pe când Jean Bart şi Marius urmăreau cu privirea.

Amici, la nord-vest de satul apaşilor, chiar în faţa unei lungi cascade, care şerpuieşte prin munţi, există o potecă destul de repede, dar nepăzită – pe când drumul bătut e păzit zi şi noapte de bandiţi.

Sunt închis numai noaptea; dar atunci, cu mâinile şi picioarele legate strâns.

Încăperea în care mă închid noaptea e chiar în casa lui Pablo Zapil şi camera în care doarme el mă desparte de piaţă.

Uşa e închisă cu două zăvoare mari şi e formată dintr-un enorm bloc de piatră, care se mişcă pe o axă de lemn.

Dar, coşul bucătăriei, care e lângă odaia unde doarme Pablo Zapil e destul de larg pentru ca Marius, care e atât de sprinten şi de suplu să se poată coborî prin el.

Pablo doarme greu. Veţi găsi nişte cloroform în farmacia mea portativă. Casa lui Pablo e a treia în stânga pieţei, numărând din fundul pieţii unde se termină poteca. Faceţi scară lui Marius, care va sări pe acoperiş, se va lăsa pe coş, va coborî fără zgomot cu ajutorul

unei frânghii pe care o veţi aduce cu voi, va cloroformiza pe Pablo Zapil în plin somn, vă va deschide şi mă va elibera. Ora cea mai potrivită e între miezul nopţii şi ora unu, dar trebuiesc cel puţin cincizeci sau şaizeci de minute pentru a escalada... şi... Vin... TS ceva nebunesc! Dar voi aţi voit-o! Dacă nu veniţi mâine noapte, vom urmări ne Pablo Zapil. Îl veţi recunoaşte uşor.

John

După ce cetiră, cei trei cercetaşi se priviră un moment în tăcere.

— Mergem! zise hotărât Raimondo.

— Vezi bine! aprobară ceilalţi doi.

— E ceva care mă ispiteşte, zise Marius. Escaladarea aceea, cloroformizarea... liniştea din jur... totul trebuie să se petreacă în cea mai mare tăcere.

— Şi cum terminăm, John Rock o şterge cu noi, Pablo Zapil, trezindu-se observă absenţa prizonierului şi...

Raimondo se întrerupse, râzând.

— Ia ghiciţi...

— Nu ştim! Spune tu, repede.

— Ei bine, citim scrisoarea lui Zucco, copiem esenţialul şi o punem la loc în buzunarul lui Pablo Zapil, care desigur o păstrează la el.

— Bravo! zise Marius. Şi Pablo Zapil nu bănuieşte nimic. Şi nu ştie că alţii ştiu tot şi că pot să-l silească să facă ce vor ei, chiar prin scrisori false de la Zucco de va fi nevoie...

— Nu mă gândeam la asta! zise Raimondo.

— Dar la ce te gândeai?

— Numai la asta: neştiind că cei trei cercetaşi italieni au citit scrisoarea lui Zucco, căci le-o vom lăsa intactă, Pablo Zapil nici nu se va gândi să-i scrie ca să-l vestească... Astfel că vom surprinde pe Zucco fără să fie vestit.

— Minunat! exclamă Jean Bart. Dar de ce să lăsăm pa rebeli să se întâlnească liniştiţi cu Zucco? Dacă întârziem, cine ştie din ce cauză şi ei sosesc în Peru înaintea noastră cu trenul şi cu vaporul de care desigur că se vor servi? Ar fi o nouă forţă reunită în jurul lui Zucco şi această forţă ar micşora probabilităţile noastre de...

— Da! da! îi tăie vorba. Raimondo. Aveţi dreptate amândoi. Dar, pentru un moment e vorba numai de a pune mâna pe scrisoare. Şi sunt orele şase..

— Dar, întrebă Marius, mergem cu automobilul până la păduricea unde am lăsat calul lui Rai?

— Da, vom lăsa automobilul printre arbori. Noaptea nu e nici o primejdie

— Desigur, afirmă Jean

— Atunci, iute, hai să mâncăm şi pe urmă s-o ştergem, conchise milanezul.

— Destulă vorbă! Să mâncăm!

Şi fără a se mai ocupa de Jose, care îi privea cu un aer îndobitocit, deschiseră panerul. Mâncară ce le mai rămăsese din friptură, gustară nişte banane delicioase pe care le primiseră de la administraţie, băură numai apă fără vin, ca să-şi păstreze sângele rece şi scoaseră automobilul din hambar.

Raimondo se aşeză la volan. Marius lângă el, Jean Bart înapoi. Pus în mişcare de Jean Bart, rămas ultimul, motorul începu să zbârnâie.

— Mii de pipe! strigă lombardul în clipa în care Raimondo era să pornească. E prea curând!

— Cum, prea curând? întrebă Raimondo, surprins.

— Ai dreptate! zise Jean Bart. Te gândeşti la bandit? Nu-i aşa Marius?

— Da!

— E adevărat! şi Raimondo ridică din umeri. Îl uitasem, Trebuie s-aşteptăm să ajungă la pădurice şi să treacă prin ea, căci, pe drum l-am ajunge din urmă şi asta ar putea să complice lucrurile. S-aşteptăm deci.

— Trebuie s-aşteptăm cel puţin o jumătate de oră, zise Jean Bart.

Aşteptară deci. Dar acea scurtă aşteptare fu mai penibilă pentru cei trei tineri decât cea din zori şi pân-atunci. Şi se părea că fiecare minut de imobilitate îi făcea să piardă şansele de reuşită, aşa că după cinci minute nu mai putea sta, locului. Unul după altul săriră jos din automobil şi începură să se plimbe de colo până colo, uitându-se la ceas, bătând cu nerăbdare din picior şi sfârşiră prin a lăsa cu gura căscată pe bietul Jose, care ştiind însă că nu va fi înţeles, nici nu îndrăznea să-i întrebe ceva. Dar, însfârşit jumătatea de oră trecu.

— Şase şi jumătate! strigă Raimondo.

Marius fu primul care sări la locul său. Jean Bart îl urmă.

— Buenos tardes Jose! buenos noches! strigă Marius. Fericit şi convins că vorbeşte cea mai curată spaniolească din lume.

Şi întorcând după colţ cu un viraj îndrăzneţ, automobilul se avântă pe şosea.

Ajunseră la pădurice, trecând ca şi în ajun prin punctul în care şanţul care mărginea drumul se pierdea în câmp.

Îndărătul păduricii găsiră calul care păştea liniştit. Când văzu venind maşina, se sperie, sări, alergă în cerc în jurul arborelui de care era legat, dar văzând-o depărtându-se, se linişti şi se apucă iar să pască.

Raimondo, Marius şi Jean Bart se echipară în grabă. Nu luară de cât *browningul* şi securea. Marius mai luă şi laţul lui John. Nu luară nici o manta ca să fie mai liberi în mişcări.

Raimondo luă toate măsurile în privinţa automobilului. Scoase volanul, îl ascunse într-un tufiş pe care-l însemnă cu grijă ca să-l poată recunoaşte fără şovăire.

Apoi, porniră, dar nu pe drumul deschis pe care ar fi putut fi văzuţi din înălţime cu un ochean; ci puseră pe Jean Bart să se caţere într-un pom şi să scruteze împrejurimile muntelui. Şi Jean Bart îi conduse, făcând un ocol prin dosul colinei, pe o potecă accidentată.

După o oră de drum, ajunseră la intrarea văii, care uneori largă şi puţin înclinată, alteori în pantă aproape perpendiculară, înconjura muntele apaşilor. De aici drumul fu cu atât mai rău cu cât se înnopta.

Noaptea era din fericire foarte luminoasă, căci luna strălucea pe un cer plin de stele. Un torent îşi rostogolea din stâncă în stâncă valurile spumegânde. Trebuiau să meargă pe lângă el, riscând să cadă la fiecare pas. Ici şi colo găseau câte un început de potecă, probabil făcută de paşii bandiţilor, care treceau din când în când pe acolo, ducându-se la vânat sau la pescuit… Şi de fiecare dată când poteca sau haosul de stâncă făceau o cotitură, cei trei cercetaşi se uitau în dreapta să vadă dacă nu ajunseseră încă la cascada cea lungă.

Erau ceasurile zece şi jumătate când o zăriră însfârşit, Aproape ţipară de bucurie, căci se simţeau extrem de obosiţi.

— Bun! zise Raimondo, iată cascada… poteca trebuie să înceapă de-aici, sau ceva mai departe…

— Să căutăm, propuse Jean Bart şi pe urmă să ne odihnim o jumătate de oră…

— Ca s-ajungem colo sus la miezul nopţii, termină Marius.

Din fericire, o găsiră aproape îndată, începea prin nişte trepte obositoare tăiate în plină stâncă. Fu Raimondo, care, la început fără să-şi dea seama, urcă patru sau cinci trepte, pe când o căuta. Apoi, izbit de regularitatea acelor bucăţi de stâncă ieşite în afară una peste alta, se uită mai bine, recunoscu după tăieturile regulate mâna omenească, trecu repede la celelalte şi văzu că treptele continuau să urce printre arbori.

Raimondo se gândi că putea striga fără să fie auzit de sus, de oarece cascada făcea un zgomot destul de puternic. Strigă deci:

— Marius! Jean Bart! Oooh!

— Oooh! Oooh! îi se răspunse de partea cealaltă.

— Am găsit poteca!

— Mii de pipe! Era şi timpul!

Şi Marius fu într-o clipă lângă el; un minut după aceea sosi şi Jean Bart. Atunci se aşezară pe ultima treaptă şi se odihniră douăzeci de minute, fără să-şi vorbească.

La lumina lunii care era la zenit, Raimondo se uita la fiecare minut la ceas. Când fu unsprezece se ridică şi zise:

— Haidem!

Urcuşul începu.

La început fu neaşteptat de uşor, cât timp trecură pe sub arbori poteca urca repede aproape perpendiculară fără zigzaguri; şi tinerii se ţineau de trunchiuri şi de ramuri, care se vedeau destul de bine. Dar, mai departe fu cu totul altceva. Uneori poteca şerpuia printre pietre prăvălite una peste alta şi Jean Bart, care puse piciorul ceva mai în afară de adevărata potecă, alunecă şi s-ar fi rostogolit în apa torentului, dacă nu s-ar fi agăţat brusc de piciorul lui Raimondo, care din instinct se înţepeni şi rezistă.

În timpul zilei chiar, pentru cine nu-i cunoştea traseul capricios şi puţin vizibil, trecerea aceea trebuia să fi fost extrem de anevoioasă. Dar, noaptea era de zeci de ori mai grea. Uneori poteca dispărea cu totul, lăsând în loc un haos de stânci peste care trebuiau să treacă împingându-se şi trăgându-se unul pe altul. Apoi trebuia iar să caute poteca. De douăzeci de ori în cursul acelei ascensiuni, care dură mai bine de o oră, crezură că se rătăciseră. De douăzeci de ori se crezură în faţa unui obstacol imposibil de învins, dar reuşiră datorita calităţii lor fizice şi energiei morale. De douăzeci de ori când unul când altul riscă să cadă, căzu, fu prins ia timp, ţinut şi tras înapoi de camarazii săi. Dar, însfârşit, tenacitatea şi sforţările lor fură răsplătite. Trecuseră, făcând un ocol, un vârf înalt şi numai văzură deasupra decât cerul. Erau pe culmea muntelui, în satul apaşilor; în faţa lor se întindea o piaţă dreptunghiulară înconjurată de case joase.

— Uf! răsuflă Raimondo. Am ajuns!

— Bine că s-a sfârşit urcuşul acela!

— Credeam că nu se mai termină!

Se aşezară îndărătul unui zid dărâmat. Piaţa absolut goală era parcă argintată de razele lunii. Domnea o tăcere adâncă în care se distingea doar murmurul cascadei care desena o dungă albă pe peretele întunecat al muntelui.

— Casa lui Pablo Zapil, zise Raimondo, repetând cuvintele din scrisoarea lui John Rock, e a treia, în stânga pieţii, numărând din fundul pieţii unde se termină poteca.

— Una, două, trei, numără Marius arătând cu degetul casele din stânga. E aceea, ceva mai înaltă de cât celelalte.

— Să răsuflăm întâi, zise Jean Bart şi să mergem.

— Da, până atunci eu îmi scot ghetele şi ciorapii, căci cu picioarele goale voi face mai puţin zgomot pe acoperiş şi în camera lui Pablo Zapil.

Dar erau atât de nerăbdători încât, îndată ce Marius se descălţă, se ridicară câteşi trei în picioare.

— Mergem?

— Da.

Se priviră o clipă spre a-şi întări curajul. În clipa aceea hotărâtoare

erau mişcaţi, căci pericolul latent din jurul lor putea izbucni pe neaşteptate, inevitabil şi mortal. Era deajuns ca vreunul din cei o sută cincizeci de rebeli, neputând să doarmă, să iasă pe piaţă ca să fumeze o pipă la lumina lunii, sau ca un câine, sau vreun cal să latre sau să necheze, ca Marius, escaladând zidul, umblând pe acoperiş, coborând pe coş, străbătând bucătăria şi odaia alăturată să facă vreun zgomot cât de mic şi ca Pablo Zapil să se trezească… şi atunci ar fi urmat descoperirea, lupta, detunăturile, strigătele, trezirea tuturor; atunci în ciuda calcului făcut de Marius, cei trei cercetaşi n-ar mai fi avut de luptat în contra şase bandiţi, ci în contra o sută cincizeci cum erau în realitate. Şi rezultatul unei astfel de lupte nu putea fi decât acesta: cei trei tineri ar fi fost capturaţi sau ucişi.

Raimondo, Marius şi Jean Bart îşi dau perfect seama de acest lucru, dar nu ezitară. Se îmbrăţişară cu căldură şi Raimondo repeta:

— Mergem!

— Da! răspunseră ceilalţi doi.

Un minut după aceea erau lângă cea de-a treia casă. Marius puse jos, lângă zid ghetele şi ciorapii, ca să le găsească imediat la plecare şi le acoperi cu pălăria, care l-ar fi încurcat. Făcu un gest, la care Raimondo şi Jean Bart se supuseră imediat, primul aşezându-se lângă zid cu spinarea îndoită, iar celălalt urcându-se deasupra şi îndoind la rândul lui spinarea. Marius, care avea agilitatea unui clovn se urcă cu uşurinţă pe amândoi şi din spinarea lui Jean Bart se sui pe acoperiş. Aici, se ridică în picioare şi umblă cu pas uşor pe lespedele netede care formau un fel de terasă. Ajuns la coş, Marius desfăcu laţul pe care-l purta la brâu şi cu îndemânare azvârli un capăt lui Raimondo şi Jean Bart care-l prinseră din zbor. Celălalt capăt îl lăsă uşor pe gura coşului. Apoi intră şi el ţinându-se atârnat de frânghie şi se lăsa încet în jos, frecându-se fără voie de pereţii destul de strâmţi ai coşului. Era în întuneric. Deodată simţi sub picioare ceva moale. Apăsă cu precauţiune. Picioarele se afundară în ceva moale şi căldicel…

— Cenuşa de pe vatră! se gândi Marius.

Simţindu-se sigur pe picioare, dete drumul frânghiei se plecă şi privi în jur: întunerec. Lumina lunii, intrând prin coş desena un pătrat de lumină, dar încolo întunerecul era de nepătruns.

Şi cercetaşul auzi un sforăit cadenţat.

— Bun! Pablo Zapil doarme… să nu pierdem timpul. Dar trebuie neapărat să aprind lampa electrică…

Aprinse lampa chiar în buzunar, ca să înăbuşe uşorul zgomot al mecanismului. Apoi, repede plimbă în jur raza de lumină şi văzu deschizătura fără uşă, care forma trecerea între bucătărie şi camera în care dormea Zapil. Îndreptă apoi lumina spre podea şi înţelese că nu era nici o piedică între el şi deschizătură. Ţinu lampa în mână, dar îi ascunse lumina cu două degete şi călăuzit de sforăitul celui care

dormea se îndreptă spre el. Se opri după zece paşi, ridică cele două degete, care ascundeau lumina şi plimbă în jur fâşia de raze.

— Bun! Sunt pe pragul odăii. Un pas, l-am trecut. Zapil e întins pe un pat jos, în fund, la stânga. Nu e nimic pe jos?

O nouă rază de lumină.

— Nimic. Să înaintăm!

Mai făcu încă trei paşi.

Cel care dormea era aproape de tot, căci Marius îi auzi respiraţia.

— Atenţie! E momentul.

Şi atunci, pentru prima oară, cercetaşul simţi că inima îi bătea dezordonat, nebuneşte, aproape să-l înăbuşe!

— Oho! Să nu facem prostii! Şi voi să supuie organismul fizic energiei morale. Apăsă cu putere mâna dreaptă pe inimă. Strânse dinţii. Făcu una din acele sforţări supraomeneşti prin care spiritul stăpâneşte materia. Şi imediat se simţi calm, absolut liniştit.

— Bun!

Puse lampa aprinsă în buzunar şi din celălalt scoase sticluţă, o destupă, vărsă conţinutul pe un tampon de vată pe care-l scosese din acelaş buzunar.

Un miros puternic îl izbi în faţă. Dar, punând repede în buzunar sticluţa, scoase cu mâna stângă lampa electrică şi cu un gest brusc lumină patul în pieziş. Văzu în penumbră obrazul lui Pablo Zapil.

Apropiă de el tamponul puternic îmbibat de cloroform şi, fără violenţă., i-l aplică sub nări şi în faţa gurii. Corpul omului adormit se mişcă şi, cu un fior de groază care-i străbătu şira spinării, Marius *văzu deschizându-se ochii lui Pablo Zapil.*

Dar cercetaşul îşi stăpânii groaza instinctivă.

— Fără glume! Hai!

Şi riscând totul pentru tot, sări călare pe pieptul banditului, îi strânse coastele cu genuchi goi şi osoşi lăsând lampa, ţinu din toate puterile capul omului pe pernă şi tamponul de vată pe nas şi pe gură.

Pablo Zapil avu câteva tresăriri puternice. Un fel de horcăit îi ieşi din gură pe care tânărul i-o apăsa cu patul revolverului, de la brâu. Şi deodată omul se întoarse şi căzu jos din pat. Marius nu-i dete drumul. Căzu cu el, ţinându-l mereu strâns între coapse şi genuchi.

Omul avu încă vreo câteva tresăriri din ce în ce mai slabe horcăind din ce în ce mai încet. Şi deodată, Marius simţi acel corp enorm, înmuindu-se şi cedând…

— Însfârşit! se gândi el.

Din prudenţă îi mai ţinu câteva clipe tamponul sub nas, apoi, se sculă liniştit. Luă lampa, care căzuse şi arunca o dungă de lumină pe podeaua camerei.

Din clipa aceea procedă în grabă fără a se mai feri să nu mai facă zgomot.

După trei minute, John Rock, radios, era liber şi se înarmă cu *browning*-ul lui Pablo Zapil luându-i şi cartuşiera, apoi cei doi învingători, tremurând de înfrigurare scotociră hainele banditului, azvârlite pe scaunele grosolane. Într-un buzunar găsiră un portofoliu voluminos. John Rock îl deschise pe când Marius îi lumina. Poliţistul desfăcu prima hârtie, pe care puse mâna şi amândoi cetiră:

Zucco lui Pablo Zapil. Frate… Cu o privire rapidă parcurseră rândurile, văzură cuvintele principale, semnătura.

— Ajunge, declară Marius. Asta e!

— Eu iau tot!

Şi John Rock voi să puie portofoliu în buzunar, când Marius îl opri.

— Nu! Nu! Trebuie să copiem numai scrisoarea şi să i-o lăsăm.

— Cum? zise John Rock, care nu înţelegea.

Marius îi explică în grabă ideea lui Raimondo şi conchise:

— Dă-mi scrisoarea, o voi stenografia. Am hârtie şi creion.

— Înţeleg! Ţine. Iată o masă şi un scaun. Marius se aşeză, rezemă lampa pe masă şi începu să stenografieze scrisoarea.

După ce termină, puse totul în buzunar şi zise:

— Să punem pe Pablo Zapil la loc pe pat şi să-l acoperim iar cu plapoma. Trebuie să creadă, când s-o deştepta şi-şi va aminti că a fost atacat, că acela ai fost d-ta, prizonierul său. Las aici sticluţa şi tamponul ca să creadă că le-ai avut la d-ta…

— Foarte bine!

Puseră apoi portofoliul cu scrisoarea intactă în buzunarul de unde-l luaseră.

— Şi acum s-o ştergem, zise Marius.

— Pe uşă! adăogă John Rock.

Traseră zăvoarele, din fericire bine unse şi împinseră blocul de piatră, care se învârti descoperind deschizătura.

Afară, Raimondo şi Jean Bart, ridicară braţele la cer, cu chipul luminat de un zâmbet de bucurie mută, căci nu puteau striga.

— Laţul! îşi aminti Marius.

John Rock îl trase şi-l atârnă la brâu, pe când Marius încălţându-se răspunde întrebărilor lui Raimondo şi Jean Bart, entuziasmaţi.

— S-o ştergem, zise milanezul când fu gata.

Dar fură nevoiţi s-o ia înapoi pe potecă, spre a nu risca să fie văzuţi de sentinelele din capul satului.

Laţul le servi şi de data asta; alunecară se rostogoliră, îşi însângerară mâinile şi genuchi, dar ajunseră însfârşit jos fără să-şi rupă vreun picior sau vreo mână. Şi o luară în grabă spre locul unde lăsaseră automobilul. Dar, odată ajunşi aici, nerăbdarea celor doi cercetaşi, care nu văzuseră încă scrisoarea nu se mai putu conteni şi atunci aprinseră repede unul din farurile automobilului, iar Marius citi cu glas tare rândurile stenografiate.

Când terminară se îmbrăţişară nebuni de bucurie şi de entuziasm.

— La Peru! La Peru! vociferă Marius.

— Acolo, zise Raimondo, ne va fi uşor să cercetăm printre învăţaţii spanioli şi să aflăm unde e Lacul sacru.

— Nu e decât un singur lac în Peru, zise Jean Bart şi se numeşte locul Titicaca.

Acel nume caraghios avu darul să înveselească pe cel doi cercetaşi şi chiar pe John Rock.

— Ei bine reluă Raimondo, să mergem la lacul Titicaca, Vom căuta templul secret al incaşilor şi vom găsi pe Zucco.

— Şi ne vom lua milioanele din tezaurul independenţei! observă Marius.

— Dar, ce facem cu rebelii din ţara apaşilor? întrebă John Rock.

— Să se ducă să se spânzure! Dacă întâmplător îi mai întâlnim în cale înainte de a reuşi, îi dăm pe mâna poliţiei, sau arestăm chiar noi pe Pablo Zapil.

— Eu cred, zise John Rock, că putem trece prin prezidiul San Vicente şi după ce vom preda pe Rai autorităţilor, voi face un raport precis, care le va permite să aresteze pe Pablo Zapil şi pe majoritatea tovarăşilor săi în staţiile de drum de fier, unde se vor duce desigur să ia trenul pentru Mexic.

— Excelentă idee! zile Jean Bart.

— Aprobat în unanimitate! declară Marius.

Volanul fu pus la loc, calul lui Rai legat la spatele automobilului şi porniră cu mică viteză pentru ca animalul să-i poată urma.

La hacienda Jose se sculase, căci era aproape să răsară soarele.

Îi deteră calul lui Rai, în locul aceluia cu care Ramon Vargas se dusese în satul apaşilor. John Rock îi plăti de zece ori mai mult valoarea puştii lăsată în mâna bandiţilor. Şi în acelaş timp îl învăţă ce trebuia să spuie în caz când bandiţii ar fi venit să se informeze ce s-a făcut Ramon Vargas.

Apoi automobilul porni spre San Vicente. Sosiră la opt de dimineaţă.

Rai fu predat autorităţilor mexicane, care promiseră să-l trimită la cel mai apropiat post de poliţie american, de unde avea să fie apoi expediat la New York, împreună cu un raport scris şi iscălit de John Rock.

Alt raport redactat de el, privea satul apaşilor şi dădea toate amănuntele necesare pentru recunoaşterea şi prinderea bandiţilor. Dar, John Rock nu pomeni nimic de Zucco, de Incaşi de Peru şi cei trei cercetaşi bine înfăşuraţi în mantalele lor de automobilişti rămaseră în maşină, fără a fi observaţi sau recunoscuţi de cineva.

Pentru a explica arestarea lui Rai şi şederea lui în satul apaşilor John Rock inventă o întreagă poveste. Astfel fu păstrat secretul asupra

expediţiei celor trei cercetaşi. Toate acestea se petrecură într-o oră.

Automobilul porni apoi cu viteza de 100 kilometri pe oră pe şoseaua Mexicului!

Aveau de parcurs în total 7500-8000 de kilometri. Făcând un calcul, au ajuns la concluzia că le trebuiau cel puţin patru zile, admiţând că nu li se întâmplă nici un accident pe drum.

Ce-i aştepta la capul acestui drum nici ei nu ştiau şi nici nu căutau să afle. Deocamdată aveau alt mister de lămurit. Era acela al pergamentului găsit în haina lui Rai.

La primul popas pe care-l făcură ca să mănânce se apucară, în timpul digestiei, să examineze cu atenţie enigmatica inscripţie.

John Rock afirmă din nou:

— E un criptogram. Trebuie să-i găsim cheia. Eu sunt obişnuit cu aşa ceva. Voi încerca să-l descifrez.

Raimondo observă.

— Foarte bine, dar am cetit destul în privinţa asta ca să ştiu că prima condiţie ca să descifrezi un criptogram e să ştii în ce limbă a fost scris.

— Cu alte cuvinte, continuă Marius să ştii în ce limbă s-a gândit autorul, scriindu-le şi înlocuind cuvintele sau chiar frazele prin semne convenţionale.

— Şi atunci conchise Jean Bart, primul lucru e să cunoşti perfect limba de care s-a servit autorul.

— Foarte just, observă John Rock şi prevăd obiecţiunea voastră. Vă întrebaţi, în caz când aşi descoperi în ce limbă e scris acest criptogram, dacă o voi cunoaşte! Căci oricât aşi fi de poliglot e imposibil să cunosc perfect toate limbile din lume, sau chiar numai pe cele vorbite în cele două Americi.

— Tocmai şi mă gândesc că e zadarnic să mai pierzi timpul.

— Şi de ce? întrebă John Rock, puţin cam surprins.

Deşi trăia de mai multe zile împreună cei trei cercetaşi, detectivul, nu cunoştea toată vioiciunea perspicace a inteligenţei acestor tineri.

— De ce? întrebă Raimondo. Vei afla îndată. Cunoşti limbajul vechilor incaşi?

— Ei, tocmai aici e nodul chestiunii!

Şi câteşi trei izbucniră într-un lung hohot de râs, văzând mutra confuză a poliţistului care contrasta atât de puternic cu obişnuita lui impasibilitate.

— Limba vechilor incaşi, bâlbâi el. Nu. Mărturisesc, n-o cunosc.

— Ei bine, reluă Raimondo nu te mai osteni să studiezi acel pergament, căci aşi putea paria o sută contra unu că aceste litere şi aceste semne reprezintă litere, cuvinte şi poate fraze aparţinând idiomului vechilor incaşi, idiom pe care-l vorbesc între ei Zucco, Wallis şi Wup.

— Ei! poate s-aveţi dreptate. Se prea poate ca acest misterios document să fie scris în vechia limbă a incaşilor. Dar, de ce să ne oprim la această singură probabilitate? Ar trebui să încercam în toate limbile care se vorbesc aici, deci sa presupun că acest document e scris în spanioleşte; încerca apoi în acelaş mod cu limba engleză şi dacă nu obţin nici un rezultat…

— Încearcă şi în italieneşte, întrerupse Raimondo, căci o vorbeşti corect.

— Cee ace va dovedi spuse Marius, că sunt nişte incaşi instruiţi!

— Au voiajat mult, desigur! zise Jean Bart, jumătate în glumă, jumătate serios.

John Rock ridică umerii *şt* răspunse liniştit:

— Voi studia documentul şi din punct de vedere italian.

Prinse deci, cu un ac de genunchiul stâng, puse carnetul pe cel drept şi cu creionul în mână se apucă de lucru.

Lucră o oră fără să fie întrerupt. Dar, după o oră. Raimondo, care se uitase din când în când la ceas, deşteptă pe cei doi camarazi adormiţi şi strigă:

— John!

Cufundat în calculele lui, americanul nici nu auzi.

— John Rock!

Detectivul ridică ochii, cam zăpăcit.

— Ei în ce punct ai ajuns?

— Nu, asa departe! răspunse el cam sâcâit. Am încercat toate combinaţiile în spanioleşte; nu iese. Am încercat în englezeşte, dar tot, nu merge

— Atunci dacă îţi place, poţi continua şi diseară dragul

— Sau în automobil, propuse Marius. Raimondo şi cu mine vom încerca sa te ajutam.

Încercară toţi împreună, dar nu ajunseră la nici un rezultat.

Se urcară din nou in automobil, care condus de Marius se îndreptă spre îndepărtatul Peru.

Stând în unul din scaunele dinapoi, alături de Jean Bart, care-l privea puţin cam batjocoritor, John Rock îşi continuă calculele vără a se sinchisi de continuele zguduituri ale maşinii, care mergea pe un drum extrem de prost.

Şi toată după amiaza aceea nu ridică ochii nici nu vorbi cu Jean Bart. Dar, când apuse soarele şi se opriră să prânzească şi ca să aprindă farurile, avea ochii umflaţi.

— Ei bine? întrebară împreună cei trei băieţi?

— Nimic! Nimic! Nimic! răspunse el necăjit. Spanioleşte, englezeşte, italieneşte, am încercat în toate felurile nimic!

— Dar, admite însfârşit că hieroglifele acelea sunt scrise în limba antică a incaşilor, mii de pipe şi lasă viitorul să ni-l explice!

— De altminteri, zise Raimondo, ca să consoleze pe John Rock şi fiindcă era şi adevărat, scrisoarea lui Zucco adresată lui Pablo Zapil ne-ajunge pentru un moment. Mai târziu, daca nu vom ajunge la scop, vom prinde un incaş şi-l vom face să ne explice cu orice preţ.

— Şi atunci o să te vedem ce mutră o să faci, dragă John, zise genovezul cu aerul lui grav, dacă acest document n-o fi decât vreo rugăciune a incaşilor către zeul lor, soarele, un fel de amuletă, de fetiş, pe care-l poartă la dânşii ca să gonească nenorocirile.

Erau cuvinte atât de înţelepte, încât John Rock fu impresionat. Strânse pergamentul, îl dete lui Raimondo, rupse paginile carnetului acoperite de linii şi de semne şi zise, râzând pentru prima oară după douăsprezece ore:

— Hai să mâncăm, mor de foame!

După o oră, detectivul era la volan, pe când cei trei băieţi, obosiţi, dormeau pe scaunele lor. Nu-şi închipuiau câtuşi de puţin că la ora aceea Pablo Zapil şi rebelii lui erau arestaţi în tren, în staţia San Pablo, pe linia Mexicului. Dar aveau să afle ceva mai târziu, la Mexic, citind întâmplător ziarele, care anunţau faptele la ultima oră.

Şi în noaptea aceea dormiră, atât de bine cum nu mai dormiseră de multă vreme.

Şi totuşi câte primejdii îi aşteptau pe drumul spre Peru chiar în Peru!

John Rock, care se odihnise destul de bine în satul apaşilor – pe când cei trei băieţi de-abia închiseră ochii în hambarul lui Martinez, conduse toată noaptea.

Apoi, o luă de-a lungul căi ferate, trecând brusc de la o regiune accidentată la o regiune de şesuri şi câmpii, în drumul se îndrepta şi cobora mereu spre sud, îndreptându-se spre acele ţinuturi din partea de nord a Mexicului, care sunt nelocuite. Nici un oraş, doar câteva sate ici şi colo.

Şi cum se încrucişau mereu cu alte drumuri, care păreau tot atât de importante şi în realitate tot atât de proaste, John Rock era nevoit să se oprească mereu ca să consulte harta. Aceste opriri îi întârzia, dar spre a recâştiga timpul pierdut, când era sigur că era pe drumul cel bun, John Rock lansa automobilul cu viteză nebunească. Aplecat pe volan, îşi punea în acea cursă fantastică toată îndemânarea lui de şofer. Uneori o zguduire prea puternică trezea pe cei trei băieţi, care deschideau ochii speriaţi, apoi, adormeau iar, cuprinşi de neînvinsul somn al tinereţii.

— Mergeau înaintea misterioasei aventuri cu sufletul liniştit ca şi când ar fi făcut o plimbare pe o stradă frumoasă din Italia.

Citiţi urmarea în fascicola Nr. 8

MISTERUL LACULUI SACRU

16 Pagini EXEMPLARUL În ţară 3 Lei În străinătate 6 Lei 16 Pagini

UNIVERSUL

JEAN DE LA HIRE

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE

APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

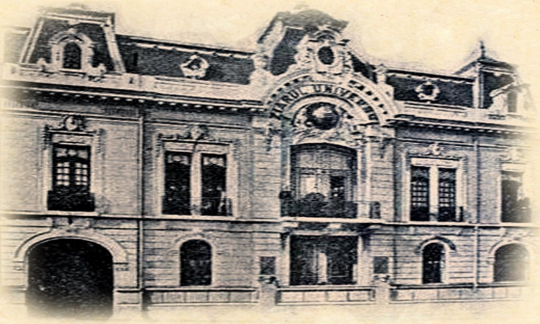

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI